

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 44
7 de març de 2013

Comissió de Cultura i Llengua

Presidència de l'l. Sr. Carles Puigdemont i Casamajó

Sessió núm. 3

SUMARI

Sessió informativa

amb el president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts per a presentar l'Informe sobre l'estat de la cultura i de les arts a Catalunya corresponent al 2012 (tram. 359-00001/10) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a les deu del matí i catorze minuts. Pre- sideix Carles Puigdemont i Casamajó, acompanyat del vicepresident, Marc Vidal i Pou, i del secretari en funcions, Fernando Sánchez Costa. Assisteix la Mesa la lletra- da Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Antoni Balasch i Parisi, Xavier Dilmé i Vert, Anna Figueras i Ibàñez, Àlex Moga i Vidal, Lluís Miquel Recoder i Miralles i Anna Solé i Ramos, pel G. P. de Convergència i Unió; Josep Andreu Domingo, Roger Torrent i Ramió i Teresa Vallverdú Albornà, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Joan Ignasi Elena Garcia i Rocío Martínez-Sampere Rodrigo, pel G. P. Socialista; Juan Milán Querol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Dolors Camats i Luis, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carina Mejías Sánchez, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibàñez, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, Carles Duarte i Montserrat, acompanyat de la vicepresidenta primera, Gemma Sendra i Planas, i de la secretària, Mercè Gisbert i Cervera.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió informativa de la Comissió de Cultura i Llengua amb el president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts per a presentar l'Informe sobre l'estat de la cultura i de les arts a Catalunya corresponent al 2012 (tram. 359-00001/10). Carles Duarte i Montserrat, president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Sessió informativa.

El president

Molt bon dia a tothom.

Sessió informativa

amb el president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts per a presentar l'Informe sobre l'estat de la cultura i de les arts a Catalunya corresponent al 2012 (tram. 359-00001/10)

Comencem la sessió informativa de la Comissió de Cultura i Llengua, amb l'únic punt a l'ordre del dia, com saben tots vostès, que és la sessió amb el president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts per presentar l'Informe sobre l'estat de la cultura i de les arts a Catalunya corresponent al 2012.

Li vull donar, per tant, una cordial benvinguda, perquè, a més a més, és la seva primera vegada que com a president del Conca compareix en aquesta comissió, al senyor Carles Duarte. L'acompanyen a la taula la senyora Gemma Sendra, que és la vicepresidenta primera del Conca, i la senyora Mercè Gisbert, que és la secretària i membre del plenari del consell nacional. També voldria saludar la gent del Conca que ens acompanya avui aquí: el senyor David Albet, la senyora Mercè Gisbert, que ja l'he saludada, la senyora Isona Passola, el senyor Valentí Puig, el senyor Norbert

Tomàs. I també la Lluïsa Sala, que és la cap de projectes, i el senyor Esteban León, coordinador del pla estratègic.

Donem, doncs, inici a la compareixença. I té la paraula el senyor Duarte.

El president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (Carles Duarte i Montserrat)

Senyor president de la Comissió de Cultura i Llengua, senyores i senyors portaveus, senyores i senyors diputats, membres del Conca, senyores i senyors, els agraeixo profundament en nom meu i dels altres membres del Conca que hagin acceptat dedicar aquesta sessió d'avui a la presentació del primer informe anual sobre la cultura d'aquesta nova etapa del Conca. Ho considerem un honor i un reconeixement a la funció que aquest Parlament ens ha encomanat.

Des del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts ens sentim compromesos a contribuir a situar la cultura en el lloc central que li correspon en un país com el nostre, per la seva contribució decisiva a la configuració de la nostra personalitat col·lectiva, per la funció determinant que compleix en la nostra cohesió i en el dinamisme, la creativitat i la capacitat crítica de la nostra societat. També pel pes rellevant que té en el conjunt de la nostra economia, sovint no valorat adequadament, fins al punt d'haver-se format en l'opinió pública una imatge errònia d'un sector notablement subvencionat quan en realitat aporta molt a Catalunya en generació de riquesa, de llocs de treball i en la seva projecció internacional. Confiam que l'informe que avui presentem sigui una eina útil amb aquest propòsit.

Hi tractem de les dificultats i les oportunitats de la crisi actual, tan dura i complexa; de la necessitat de revisar des d'una consciència nítida de la responsabilitat central de les institucions el sistema cultural, on cal que hi hagi prioritzacions fonamentades, sinèrgies entre el món públic i el privat i entre els diferents equipaments, polítiques ambicioses des d'una administració vigent, transparent i coordinada de recursos disponibles; una visió integral del territori; una aposta decidida per l'assumpció del nou paradigma digital, per l'excel·lència, per l'educació artística. Hi tornaré més endavant.

No em referiré, però, explícitament, per no allargar en excés la meva intervenció, a l'anàlisi subsector per subsector de tot el sistema cultural, tot i que la versió íntegra que els hem lliurat de l'informe s'hi atura, i hi aporta dades, reflexions i recomanacions. L'informe, com vostès saben, té, a més, un annex, que per nosaltres és molt important, amb les dades que fonamenten el nostre document.

Naturalment, m'ofereixo ja des d'ara a aclarir-los i concretar-los qualsevol aspecte sectorial en el decurs d'aquesta sessió. Permetin-me, però, que expressi abans de re la meva gratitud a totes les persones –cent quaranta; creadors, gestors, empresaris– que han volgut compartir les seves consideracions i les seves reflexions amb nosaltres, a fi d'ajudar-nos a reformular un diagnòstic més contrastat i a adoptar un criteri més

ple de matisos i de capacitat propositiva dins el nostre treball que, coordinat admirablement per la nostra vicepresidenta primera, la senyora Gemma Sendra, ha implicat d'una manera molt activa i directa tots els membres del plenari i l'equip del Conca. Gràcies, doncs, a tots ben de cor.

Cultura, eix estratègic. La noció de cultura és crucial a l'hora d'entendre l'ésser humà fins al punt que s'ha dit sovint que el tret més distintiu de la persona és la seva dimensió cultural. L'art o el llenguatge articulat complex capaç d'expressar l'abstracció són singularitats humanes, i és precisament la importància determinant d'aquesta noció el que fa que el terme «cultura» sigui tan polivalent, tan omniabastador.

Cada societat en cada època educa els seus membres d'una manera més o menys determinada i els inculca certs sabers i costums. Posseeix un determinat patrimoni cultural perquè i en tant que el collectivitza. Justament els grups socials es caracteritzen pels hàbits culturals que comparteixen els seus membres. Per això al capdavant no és paradoxal que dins de la cultura, entesa com a conjunt de sabers que posseeix la humanitat, també hi pugui haver tantes manifestacions aproximadament delimitables com subconjunts socials serem capaços de distingir dins del conjunt humà. Però sigui quina sigui l'aproximació que fem a la cultura, sempre coincidirem que és crucial per definir-nos.

És el principal factor determinant en qualsevol idea que ens puguem fer de l'ésser humà, de nosaltres mateixos, de la seva història i del seu futur. En la societat actual més aviat hi ha la impressió que es concep la cultura –o almenys l'alta cultura, que en seria la quinta essència– com un luxe i, per tant, en el fons, com un ornament superflu i potser prescindible en temps d'austeritat. I en un període de crisi econòmica les partides culturals pateixen reduccions doloroses. Que es pugui considerar superflu i prescindible el que és decisiu no deixa de ser un símptoma de l'estat de confusió en què naveguen les nocions socialment imperants sobre el que és la cultura.

I les conseqüències no poden ser més que desastroses. Si l'educació acadèmica, la creació artística, la recerca científica i el debat d'idees s'equiparen a la baixa com a superfluitats, no costa molt d'augurar-nos un futur molt fosc a tots.

Convertir la cultura en un eix estratègic és bàsic per a la supervivència del sector, però és sobretot una obligació urgent si es vol que Catalunya sigui reconeguda per la seva personalitat i la seva qualitat cultural. La vocació col·lectiva vinculada a les aspiracions de reconeixement nacional de Catalunya hauria de tenir necessàriament una traducció en les prioritats del Govern. I, per tant, també en el suport econòmic de les estratègies desenvolupades.

El sector cultural avui és un sector de creixement a escala mundial. Cada cop els mercats són més globals, i tot i el repte que representa el procés de digitalització, la creació de continguts és una activitat de futur i l'obertura de mercats és en si mateixa una oportunitat. En el marc global és on les empreses culturals cata-

lanes poden aconseguir les seves millors oportunitats de creixement i el seu llindar de sostenibilitat. El sector cultural ha de ser capaç de pilotar tota la riquesa indirecta que genera, que és molta. La consideració estructural del sector exigeix, doncs, una aposta clara per un model de progrés econòmic i social que situa la cultura al centre de la seva estratègia.

A Catalunya la constellació d'organismes que fomenten la generació, l'anunciació, el debat i la transmissió de coneixements, idees i intuïcions imaginatives en els diversos àmbits d'una societat complexa és petita, i pateix constriccions òbvies. I no sembla que les circumstàncies actuals n'afavoreixin, almenys per ara, l'eixamplament. Amb tot, una reconsideració de la importància decisiva de la cultura, no solament com a aglutinant social o pol de reconeixement identitari, que també, sinó sobretot com a instrument imprescindible de canvi i de progrés social, i, en definitiva, com a factor cabdal d'humanització, ens ajudarà a desfer confusions perillosament suïcides i a establir prioritats més assenyades.

Els ruscós i els formiguers són societats complexes i ben organitzades que es reproduïxen i s'autoregulen de manera altament eficaç i exactament igual des de fa milions d'anys, no canvien mai. Les societats humanes no són així. I la responsable principal que no siguin així és la cultura, sempre dinàmica i sempre conflictiva. Avui a Catalunya hi viu un 16 per cent de població d'origen estranger, i es parlen fins a cent vuitanta llengües diferents. Podem afirmar, doncs, que la diversitat cosmopolita i contemporània és un signe d'identitat de la nostra societat. Aquesta diversitat afegeix complexitat al fet que el català, com a llengua pròpia, conviski amb el castellà, assumit com a llengua d'identificació del 47 per cent dels catalans.

La gestió d'aquesta realitat múltiple, expressió de cultura i coneixement, és un dels nostres reptes. Defineix la nostra complexitat, però també la nostra riquesa, la nostra ambició, la nostra fortalesa enfront d'un espai global cada vegada més homogeneïtzat. Aquesta és una de les raons importants per les quals estem obligats a multiplicar els esforços destinats a protegir i desenvolupar la nostra llengua pròpia i la nostra cultura, que posa en relleu la diversitat cultural hispànica.

El respecte a la diversitat és un punt de partida, no una fita, a partir del qual es pot construir la societat. Avui la diversitat a Catalunya s'expressa de moltes maneres, orígens, edats, interessos, ideologies, trajectòries, i totes són font de riquesa. La cultura és un dels millors vehicles per expressar aquesta diversitat i perquè aquesta entri en un diàleg obert i en debat permanent. Cal, en moments difícils, facilitar aquests espais de diàleg, de construcció individual i col·lectiva.

El disseny de les polítiques culturals impulsades per les diferents administracions ha de tenir en compte el territori i ha d'equilibrar la distribució desigual dels recursos. I fomentar la creació de pols de tracció i concentració de serveis, més enllà dels principals nuclis urbans, circuits de difusió distribuïts per tot el territori, agregació de serveis i projectes en àrea amb poca massa crítica, econòmica o de població. I finalment, la

creació d'infraestructures tecnològiques i de mobilitat que facilitin la connectivitat i l'accés a la cultura.

A partir de la realitat territorial actual, amb els nous paràmetres d'accés que aporten les noves vies de comunicació en què l'espai i el temps deixen de tenir el valor i el paper que havien tingut fins ara, i de la immediatesa i la universalització facilitades per les tecnologies d'informació, cal redibuixar el mapa d'actuació i distribució cultural. Calen indicadors sobre els llistats d'accessibilitat, que han de quedar marcats per una voluntat de col·laboració territorial. I cal incorporar criteris de compensació positiva en aquelles zones més desatenses, i alhora establir paràmetres d'eficàcia econòmica i rendibilitat social a fi d'assegurar una gestió sostenible dels recursos. Això implica avançar vers una agregació de serveis per sobre de les limitacions municipals, amb l'objectiu de donar al conjunt del país una oferta cultural més consistent i competitiva. I finalment, cal promoure pols d'atracció distribuïts de manera equilibrada pel territori i articulats entre si, que constitueixin una veritable xarxa cultural de països que sigui sostenible.

Des de la recuperació de la democràcia, amb la voluntat d'aconseguir una normalització cultural i coincidint amb unes dècades de context econòmic positiu, hem construït un país que en general està ben equipat culturalment. Una important dotació en espais dedicats a la cultura que, malgrat algunes excepcions de desequilibri territorial que no podem ignorar, són una bona base i un bon punt de partença per accedir a la cultura.

Idees i fets, cultura, societat, economia i política estan densament interrelacionats i sense jerarquies predeterminades. Les idees tenen una capacitat transformadora del món que s'ha d'aprofitar constructivament. Qui digui que ara mateix vivim com a realitats els somnis d'uns pensadors i d'uns creadors que fa segles que han desaparegut, no exagera. També la gent del futur viurà com a realitats, i d'una manera que ara no podem ni imaginar, els nostres somnis. Encarnem el passat, projectem el futur. Hem de reavaluar a fons la importància de la cultura, també en el sentit més clàssic. Els coneixements, les idees, les intuïcions imaginatives expressats, discutits i transmesos configuren i transformen el món humà. Catalunya és i ha de poder ser una potència cultural, un clúster de creació i talent construït amb dècades d'esforç.

El context econòmic i financer està posant en perill la sostenibilitat i la perdurabilitat del sistema cultural. A les reduccions pressupostàries de les administracions, especialment de la Generalitat i de l'Estat espanyol, cal afegir-hi la crisi financera dels ajuntaments i l'increment de l'IVA dels productes i del consum cultural, que repercuteix negativament en unes famílies ja molt afectades per la crisi econòmica que viu el país globalment.

Catalunya arrossega un dèficit cultural considerable respecte a la realitat i als llistats europeus. I, per tant, la reducció del pressupost destinat a Cultura afecta un sector que encara avui està molt per sota del nivell a què s'hauria d'equiparar. És del tot necessari superar

el tòpic injustificadament estès que la cultura és una activitat majoritàriament subvencionada.

El pes més important del finançament cultural correspon a les aportacions dels ciutadans mateixos, que quedi clar. Per cada euro aportat a la cultura per la Generalitat, l'Estat espanyol n'aporta 0,2 i els ens locals, 2,2. Els turistes n'aporten un, les caixes d'estalvi, 0,3, i els ciutadans n'aporten 5,9. Aquestes dades demostren que la cultura és un sector altament autosuficient i és injusta, radicalment injusta, la idea preconcebuda que en el conjunt del nostre sistema econòmic és més un llast que un motor. És un motor, la cultura. Es pot afirmar sense vacil·lacions que la cultura catalana ha estat maltractada històricament, a més de valorada injustament.

Avui, però, la situació és d'emergència. La crisi afecta no només les retallades de les aportacions públiques, sinó també la capacitat dels ciutadans a invertir en allò que hauria de ser un dret fonamental. L'increment de l'IVA i l'estancament del nou projecte de llei de mecenatge agreugen les dificultats a què s'enfronta el sector per a la seva sostenibilitat. És evident que la situació actual legal i els avantatges fiscals al mecenatge al nostre país difereixen de manera significativa dels existents en països del nostre entorn. Qualsevol millora en aquest sentit revertirà favorablement en l'àmbit cultural.

Pel que fa al patrocini, la major part es destina a activitats esportives i socials. Només un 10 per cent del volum total de diners disponibles per a aquest concepte aniria a les activitats culturals. I aquesta tendència s'ha agreujat. Fins ara una altra font important de finançament de la cultura ha estat la procedent de les caixes d'estalvi. La crisi financera ha modificat completament aquest escenari. L'any 2010 el conjunt d'aportacions de les caixes a obra social va ser de 558 milions d'euros, però només el 22,5 per cent d'aquell import –més de 125 milions– es va destinar a programes culturals, d'oci i de patrimoni històric i artístic. La prioritització aparentment social d'aquestes caixes d'estalvi, d'aquestes obres socials, està provocant un afebliment dels recursos que es dediquen al nostre sistema cultural. I això és greu en un context en què les limitacions situen un escenari realment de precarietat.

El paradigma digital. Les modificacions profundes en els models de producció i consum culturals expressen el canvi d'època que viu la nostra societat. Són transformacions substancials: res és ni serà com abans. La velocitat d'implantació i d'evolució de la nova cultura tecnològica ha superat la capacitat de resposta i d'adaptació de les administracions, de la indústria cultural tradicionalment innovadora, del món educatiu, i fins i tot la dels mateixos creadors. La digitalització defineix nous models de negoci i obre noves vies de finançament, multiplica les possibilitats de difusió i canvia els hàbits de consum d'un nou públic, jove i emergent. La xarxa pot ser un aliat valuós dels creadors i ofereix nous espais per donar a conèixer la seva obra i generar noves capacitats del seu potencial creatiu. Pot connectar, sense costos substancials ni intermediaris, amb un nombre il·limitat de seguidors que es converteixen al seu torn en prescriptors potencials

i antenes de difusió. És l'hora d'explorar nous camins d'interrelació entre usuaris i creació.

La indústria cultural s'ha d'adaptar amb iniciativa i lucidesa a la transformació digital, avançar-se als nous corrents i cercar lideratge en un espai de continguts globals, on la fortalesa s'accentua amb la capacitat d'identificar el talent, de ser prescriptor de qualitat i oferidor de serveis, de superar els límits de gestió territorial i tradicional, i de reorientar els seus projectes per garantir-ne la continuïtat i l'enfortiment. S'imposa, doncs, redefinir nous models de negoci que impliquen inevitablement una reducció de les cadenes d'intermediaris, una diversificació de les activitats i una personalització més acurada del producte. Sense necessitat de grans estructures, s'obren oportunitats de negoci per als continguts digitals a mesura que avancen les innovacions tecnològiques.

Per aquest motiu cal fomentar que l'empresariat cultural català vagi ocupant posicions estratègiques en els nous mercats digitals a partir d'una actitud oberta als canvis actuals. Alhora, però, no podem oblidar el canvi conceptual de la forma de consum que comporta l'espai digital. L'objecte ja no és la propietat del bé, sinó l'accessibilitat dels continguts. S'ha de preveure, doncs, que hi hagi creadors que decideixin poder distribuir sense cànons les seves produccions. I apostar per altres vies de compensació econòmica del seu treball més a llarg termini, per exemple.

L'espai digital està transformant radicalment la relació de la ciutadania amb la cultura. El nou paradigma permet una major segmentació de continguts, una difusió horitzontal, una posició més activa del consumidor en la selecció i la valoració. És l'usuari qui decideix què, com i quan vol aproximar-s'hi. Intervé en la producció, planificant, suggerint. Es converteix en actor de la difusió, reenviant, recomanant. S'implica en iniciatives de micromecenatge –la Isona n'està vivint una que és prou coneguda aquests darrers dies– i esdevé sovint prescriptor per a àmplies comunitats. Cal, sobretot, que les institucions estimulin aquest procés i posin les bases per acompanyar les empreses, les institucions i els creadors per fer els canvis que inevitablement han d'afrontar davant dels reptes següents.

Les indústries culturals necessiten una adaptació accelerada a la nova realitat digital, enfortint estratègies empresarials i adaptant-se a les noves necessitats de l'espai digital. Els agents culturals públics han de desenvolupar cada cop més la versió digital dels serveis, activitats i continguts per aprofitar les noves fórmules d'expansió de la cultura i els nous models d'accés. Cal incorporar nous conceptes digitals en les polítiques de suport a la creació, la producció i la difusió culturals. Fan falta plataformes d'intercanvi de treball en comú entre el sector de la tecnologia i el cultural.

La digitalització també ha de comportar a les institucions públiques una cultura de treball en xarxa des de la virtualitat. Els estudis de públics, les estratègies d'ampliació de públic, les polítiques comunicatives amb els públics encara avui no tenen prou en compte que s'ha produït una diversificació i un eixamplament a partir del consum cultural a la xarxa. S'ha transfor-

mat el model de consum. Les relacions que s'estableixen entre qui ofereix cultura i qui en consumeix no són les que fins ara existien. Les noves generacions de consumidors, a més, viuen immerses en el paradigma digital.

Aquesta realitat obre un nou espai d'oportunitats per al sector cultural que cal saber aprofitar. Catalunya ha de ser exemplar en el desenvolupament d'una proposta de relació, desplegament i control dels drets dels creadors a la xarxa. Aquest és un punt clau. Perquè hem de proposar les línies de pactes amb les operadores tecnològiques i les societats de gestió de drets d'autor que ho facin possible, establint alhora els controls i les sancions que n'assegurin el compliment. Cal posar remei al que està provocant una greu crisi de sostenibilitat de determinades empreses, determinades activitats, que es veuen perjudicades per la pirateria.

Convé reforçar tots els mecanismes existents per minimitzar el risc d'exclusió que comporta el nou paradigma digital i apostar perquè els drets de ciutadania al segle XXI, als quals cal incloure els drets culturals, tinguin en compte la dimensió digital.

Una de les característiques de la cultura a Catalunya, des de les tradicions gremials, és la continuïtat en la maduresa innovadora de les institucions formatives i l'excel·lència de l'educació artística. Aquests darrers anys s'ha fet un esforç per donar un nou impuls a la professionalitat d'aquestes institucions. La creació de l'Esmuc i l'ESCAC en són exemples –una de pública i una altra de privada.

Si bé avui cal fer un pas més: modernitzar-ne programes i gestió amb l'objectiu de crear uns projectes educatius amb capacitat de respondre als reptes de l'excel·lència i formar professionals que puguin ser reconeguts a escala internacional, orientats clarament a posar l'estudiant al centre del procés formatiu. Els ensenyaments artístics al nostre país han d'aconseguir més prestigi i una millor integració al sistema educatiu. S'hi ha de fer un pas ferm endavant. Avui, encara, els itineraris formatius artístics no tenen un reconeixement homologat amb itineraris d'altres coneixements científics, socials i humanístics. Cal introduir-hi un salt qualitatiu.

Durant l'última dècada s'ha assistit a una proliferació de l'aposta municipal i autonòmica per oferir –molts de vostès ho saben– espais de formació artística en què les escoles municipals de música n'han estat protagonistes. Aquesta aposta s'ha vist estroncada els darrers anys per la reducció de pressupostos de la Generalitat i dels ajuntaments destinats a aquests tipus de serveis, amb la qual cosa s'ha posat en risc tot el camí assolit.

La manca de coherència i de continuïtat en la presència dels ensenyaments artístics a les etapes de l'ensenyament primari i secundari a Catalunya és una dificultat afegida. Cal fer, doncs, una revisió profunda del tractament d'aquests ensenyaments al llarg del currículum que n'eviti la menysvaloració en les diferents etapes i la desaparició com a matèria obligatòria a partir de quart d'ESO, i alhora cercar-hi una continuïtat que avui no tenen.

És urgent que allò que ja funciona a altres països esdevingui reeixit en les pràctiques artístiques. Això és important, molt important. Centres museístics, creadors, etcètera, i educatius..., que la relació entre pràctiques educatives i pràctiques artístiques s'incorpori al nostre ensenyament i que trobi la tradició catalana de renovació pedagògica, vetllant perquè l'art s'hi faci present de manera transversal. Acceptaria, per tant, revisar completament la presència i la consideració que té l'art en el nostre currículum escolar, a fi que esdevingui una eina que faciliti la formació de ciutadans que coneguin i valorin adequadament les diverses manifestacions culturals.

La LOMCE, a més d'altres consideracions preocupants com la incidència en l'alteració del model d'immersió lingüística, menysté els ensenyaments artístics. Es fa indispensable plantejar-hi alternatives i reclamar-ne un canvi d'orientació. En relació amb l'educació superior, la situació no és diferent i exigeix una actuació ferma de les administracions reguladores.

Les lleis òmnibus van aturar el desplegament de la normativa autonòmica que estableix la constitució de l'Institut Superior de les Arts, que ha d'ajudar a donar homogeneïtat al conjunt dels ensenyaments artístics i ha de servir per crear economies d'escala i espais de col·laboració entre les diferents escoles.

La manca d'una política integral d'ensenyaments artístics es visualitza també per la divisió de responsabilitats orgàniques entre els diferents departaments de la Generalitat. El Departament de Cultura, el Departament d'Ensenyament, la Secretaria d'Universitats i Recerca tenen la responsabilitat i l'obligació en l'àmbit dels ensenyaments artístics de definir una política coordinada i d'aprofundir en la necessària dinàmica d'apropament entre educació i cultura. Cal, doncs, posar en marxa l'Institut Superior de les Arts i establir una equiparació efectiva dels títols que expedeixen les escoles superiors artístiques amb el títol de grau universitari. Cal reforçar la presència de les arts a primària i promoure la creació d'un màster de didàctica i pedagogia en ensenyament de les arts.

Pel que fa a les escoles municipals de música, és necessari aturar el desmantellament dels centres d'aquest tipus que s'està produint. Aconseguir la sostenibilitat del sistema, millorar-ne el finançament i garantir-hi l'accés amb independència de la condició econòmica de les famílies. S'imposa també apostar per una major coordinació interdepartamental per planificar polítiques i regulacions sobre els ensenyaments artístics. En el camp de les iniciatives educatives i culturals del teixit associatiu, cal intensificar la col·laboració entre educació superior i l'espai amateur.

Un aspecte al qual entenem que s'ha de prestar atenció és el dels indicadors d'excel·lència per als ensenyaments artístics. Entenem que dos dels indicadors que s'han de considerar són la inserció professional i el reconeixement dels alumnes.

I finalment, quant a l'intercanvi internacional per a la comunitat educativa, cal construir un equilibri entre l'estabilitat interna i la voluntat d'intercanvi i diàleg

amb altres realitats que puguin revertir positivament sobre el nostre sistema d'ensenyaments artístics.

La cultura no ha de ser hostatge de la complexitat administrativa, i els diferents nivells administratius han de trobar models de gestió eficaços i simplificadors que evitin les duplicitats. Per això és important establir fórmules de col·laboració interinstitucional i promoure mecanismes transparents que permetin avaluar l'eficiència de l'acció cultural en la seva globalitat. En el context actual és fa evident la necessitat peremptòria..., l'existència de la necessitat peremptòria d'avançar cap a una simplificació de les estructures administratives que facilitin tant la transparència com el retiment de comptes davant de la ciutadania, dues exigències avui àmpliament compartides.

Convé frenar la rèplica de projectes en tot el territori i apostar per la singularitat, entenent el país com un sistema cultural únic, amb diferents realitats i amb la necessitat de generar fluxos de col·laboració entre les diverses iniciatives. Catalunya és un territori amb unes dimensions que permeten construir un sistema cultural sòlid, divers, connectat. Comptem amb les capacitats del sector cultural per aportar talent, innovació, estructura. Des de l'Administració pública cal concentrar esforços i prioritzar, i establir estratègies comunes a tots els nivells administratius per fer créixer el sector i per fer arribar la cultura a tota la població.

Cal, doncs, la simplificació de circuits administratius; el compliment dels compromisos a mitjà i llarg termini, superant l'aïllament d'algunes polítiques i assegurant-ne la continuïtat en un calendari definit; la consolidació d'estructures en xarxa, amb l'increment de les estructures de treball compartit i la consolidació de noves comunitats en xarxa, que han d'assegurar una major eficiència en la gestió dels recursos destinats a la cultura.

Cal, a més, l'ampliació de funcions dels equipaments i les institucions que s'obren a desenvolupar un ventall cada cop més ambiciós de funcions culturals, i també socials, amb l'objectiu que els recursos disponibles siguin aprofitats al màxim.

Catalunya és una societat rica, diversa, complexa, que sempre ha situat la cultura com a fonament d'una identitat col·lectiva i dinàmica. La situació actual reclama posar en valor aquesta tradició, i que des de les polítiques institucionals es fomentin l'esfera pública i el teixit associatiu com un instrument per a la cohesió social del país. La cohesió social té a veure principalment amb la igualtat d'oportunitats de la ciutadania per accedir als equipaments i a les representacions culturals distribuïdes per tot el territori. Una societat cohesionada és aquella que sap assumir i interpretar les seves diferències per reduir les desigualtats. El valor públic de la cultura no és només una qüestió de garantia de drets culturals, sinó que també es concreta en la capacitat que té la cultura d'impulsar processos d'innovació social.

Hem de situar la cultura com un eix central de les polítiques de cohesió social. Fins i tot, hem de situar la cultura com a impulsora d'innovació social. El valor públic de la cultura també consisteix en la capacitat

que té d'impulsar processos d'innovació social amb nous models de finançament i d'intercanvi, i d'una important presència de l'economia social.

En l'àmbit de l'accés a la cultura, cal reforçar la cultura de proximitat i fomentar una peça clau en l'entramat cultural del país: l'associacionisme. Quant als programes que afavoreixen la cohesió social, la defensa del que és comú, cal revisar els mecanismes de suport per assolir més col·laboració i complicitat d'institucions i ciutadans. Pel que fa al compromís de les empreses amb la societat, es fa necessari fomentar i propiciar la construcció de la coresponsabilitat social a les empreses, expressada també a través de la cultura. Respecte a la dimensió social de la cultura, cal establir mecanismes per avaluar el retorn social dels projectes culturals: un aspecte molt important que nosaltres pensem incorporar en les auditories que aquest Parlament ens ha encomanat.

I és del tot necessari entendre l'escola com a generadora de cultura. Per això és indispensable crear un espai d'interlocució entre el sector cultural i el sector educatiu que faci possible incorporar la cultura a les aules com un fet no complementari sinó com el fonament de l'acció educativa. Al món de la cultura li fan falta musculatura sectorial i estructures sòlides en millors condicions per donar resposta a les dificultats.

Disposem de creadors, comptem amb un talent notable. Però al costat d'això, ens manca capacitat per convertir la creació de les bones idees en projectes empresarials sòlids i que perdurin en el temps. Cal superar aquesta dificultat promovent un teixit empresarial cultural de major dimensió, amb més recursos per assumir riscos, per innovar, i sobretot amb capacitat de fer-se present en els mercats exteriors.

S'imposa la conveniència de trencar dinàmiques d'aïllament entre els diferents subsectors i de debats constants sobre quins són els límits del sector cultural. Una societat que comença a desentendre's dels valors definidors de la cultura és una societat que es condemna a ella mateixa a l'estagnació, a la reproducció cega d'estereotips cada vegada més ineficaços per respondre als reptes sempre renovats a què s'ha d'enfrontar, i, per tant, a la llarga, a la regressió. Perquè qualsevol possibilitat de canvi de progrés concebible en aquesta societat i en qualsevol altra està necessàriament vinculada a la nostra capacitat d'activar la nostra tradició i les altres, de reflectir el nostre present i de quedar-nos-hi, d'imaginar altres futurs possibles, de generar noves idees i debatre-les en un diàleg fructífer. I finalment, si bé no menys important, de transmetre el que hàgim pogut aprendre de tot plegat als que vindran després.

Els projectes culturals estan patint dificultats de sostenibilitat econòmica. A la mancança històrica d'una llei de mecenatge ambiciosa que faciliti adequadament el suport privat a les iniciatives culturals, s'hi suma la reducció de pressupostos públics, que mai no han arribat als nivells d'altres països de referència en inversió pública en cultura, i els retards greus en el cobrament de les aportacions públiques a les iniciatives culturals, que estan generant una situació límit que pot produir un col·lapse d'actors rellevants del sistema

cultural. Aquesta situació fa que avui urgentment calgui accelerar la tramitació dels pagaments pendents. I anar més enllà: afrontar la redefinició del model de finançament de la cultura.

En els casos en què el projecte cultural compleix una funció de cohesió, d'educació, de creativitat, de recuperació patrimonial i d'innovació, el lideratge i el suport públic són imprescindibles. I si no hi són o són insuficients, es posa en perill la vessant social de la cultura, la pròpia essència i la raó de ser. Ara s'han de desenvolupar, com més aviat millor, noves fórmules mixtes que permetin una millor i més gran participació ciutadana així com més iniciativa i compromís del sector privat, en una indispensable aliança publicoprivada, una aliança per mantenir i potenciar els recursos econòmics destinats a la cultura.

Fa poc es va produir una declaració en aquest sentit, eh?, de proclamació de la necessitat d'aquesta aliança publicoprivada en el camp de la cultura, en el finançament de la cultura.

El marc legislatiu actual, a l'espera d'una nova llei de mecenatge, dificulta clarament l'inexcusable canvi de model. El model del finançament de la cultura a Catalunya té reptes rellevants i respostes possibles. El pes del valor social i econòmic de la cultura s'ha de reflectir en els pressupostos públics. Als pressupostos de la Generalitat cal fer un pas endavant perquè els corresponents al Departament de Cultura, partint de l'1,3 per cent actual, assoleixin el 2 per cent. Tenim present que l'aportació de la cultura a la nostra economia se situa entre el 3 i el 4 per cent. Les dades, com he dit, del VAB són del 3,6 per cent. Però, a més, recordem que la Generalitat té competències exclusives en matèria cultural, no? Per tant, encara és més exigible aquesta major dimensió de recursos que es posen des de la Generalitat al servei de la cultura.

I cal fomentar una major implicació del finançament privat en les grans institucions culturals públiques amb modificacions en la gestió que visualitzin aquesta aliança reforçada. Cal innovar en les fonts de finançaments d'associacions, d'equipaments i d'esdeveniments culturals. Cal una nova llei de mecenatge, ja ho he dit. Ens hem de plantejar, a més, nous sistemes de finançament. En aquest sentit s'imposa avançar en sistemes com les societats de capital risc, promoure la figura dels *business angels*, aprofitar les possibilitats que ofereix la Unió Europea a través del programa Creative Culture, i estar amatents a nous sistemes de finançament com el micromecenatge, que desenvolupa una nova relació entre els creadors i els ciutadans que fa possible dur a terme noves produccions culturals.

Necessitem, en fi, una política d'activació econòmica. Fan falta gestors culturals que aportin més visió empresarial als projectes culturals i una administració pública més formada, més compromesa amb el desenvolupament del sector cultural. El públic cultural català ha demostrat capacitat de resistència a les dificultats provocades per la crisi econòmica, però l'augment ja esmentat de l'IVA als productes culturals aprovat pel Govern central, els ajustos salarials continuats i una

tendència d'atur creixent al nostre país han provocat que l'any 2012 s'hagi arribat a nivells de resistència límit, una circumstància que ha afectat la capacitat de consum del públic consolidat. L'orientació de les polítiques de públics de la majoria d'equipaments es dirigeix gairebé exclusivament a assegurar la sostenibilitat pròpia.

La situació actual, orientada a l'esforç de resistència per mantenir els nivells adquirits, ha dificultat l'avenç en la constitució de reptes encara pendents: assolir més diversificació de públics, reforçar la funció social i educativa, apostar per l'excellència i la creativitat, fer de la cohesió social la principal responsabilitat pública de la cultura.

Cal donar a la cultura el seu valor just i fer entendre el cost real del que s'ofereix. Les administracions caldria que revisessin el pes de les polítiques d'ajuts i incrementessin les estratègies d'estímul al consum més que les de foment a la producció. Les polítiques de suport a l'ensenyament i la profusió i el creixement de les ofertes digitals són essencials per facilitar un accés més gran al coneixement i a la cultura.

Convé assenyalar l'existència d'un públic que consumeix cultura fora dels circuits més oficials, tant si es tracta d'espais alternatius com de xarxa digital. Cal promoure noves estratègies de col·laboració en la captació i la fidelització del públic, amb l'impuls de l'establiment d'una agenda cultural compartida i la promoció de campanyes que ofereixin més visibilitat als projectes culturals. Ens hem de proposar garantir la transparència i traçabilitat dels espais culturals, cal apostar per una major obertura dels centres culturals per fer-los més accessibles, per assolir-ne una ocupació més intensiva.

Es fa indispensable potenciar les polítiques d'estímul al consum per aconseguir arribar a tots els estrats de la població, i en aquest sentit no podem negligir el paper dels mitjans de comunicació. És essencial que hi hagi un compromís més gran dels mitjans de comunicació públics i privats amb la cultura. I hi insisteixo, és crític el lligam entre educació i cultura. Ens cal una implicació més gran de l'escola en la formació de públics i en la difusió dels projectes culturals.

Les reduccions pressupostàries generen noves dificultats per potenciar la presència internacional de la nostra cultura, posen en perill la capacitat de competir amb qualitat a l'alçada dels estàndards internacionals i redueixen els fluxos de col·laboració amb l'exterior. I tanmateix resulta indispensable afavorir una estratègia d'internacionalització cultural intencionada, amb el concurs i el consens entre el sector públic, que porti plataformes, i el sector creatiu, que porti talent i estructura empresarial. Des d'aquesta perspectiva, cal apostar per reforçar la coordinació institucional per a la internacionalització. En aquests moments convé generar un marc comú estratègic d'actuació, assegurar una major eficiència dels programes, coordinar el disseny de les polítiques, i definir horitzons i fites compartides.

Però més enllà de l'àmbit de l'acció institucional, cal fomentar amb determinació que les empreses cultu-

ral catalanes incrementin la seva presència internacional. Catalunya disposa de grans esdeveniments culturals distribuïts per tot el territori que construeixen una xarxa important a partir de la qual és factible potenciar la capacitat de Catalunya de generar mercats de contractació internacional. L'atracció que generen aquests grans esdeveniments cal aprofitar-la perquè esdevinguin plataformes per atreure programadors, públic i mitjans de comunicació internacionals. Per a una acció internacional eficaç necessitem teixir una xarxa d'aliats locals i d'intercanvis. Les grans institucions culturals haurien de definir aliances estratègiques i apostes de continuïtat a Europa i la resta d'Espanya, l'Amèrica Llatina, els països emergents, que obren noves i rellevants possibilitats d'intercanvi cultural.

Una de les apostes persistents del Conca en què ens refermem és la dels creadors amb formació. És important que les iniciatives formatives accentuin el lligam amb l'exterior, desenvolupant estratègies d'acords i convenis amb institucions formatives internacionals. I és molt important la vinculació de les noves generacions als espais d'internacionalització. En aquest sentit convé plantejar-se la implantació de programes d'apadrinament de la internacionalització dels creadors emergents aprofitant el prestigi de creadors consolidats.

La cultura de qualitat és una prioritat. El nostre sistema cultural ha estat capaç de desplegar una gran profusió d'obres i creacions artístiques. En canvi, tenim un sistema cultural que té dificultats per identificar referents i consensuar prescriptors. En aquests moments, però, la mesura d'excellència no pot ser avaluada amb uns criteris de cultura interna i endogàmica. La voluntat de ser presents internacionalment ens exigeix un alt nivell, constitueix un repte indefugible prendre les mesures que ens permetin incorporar i concentrar talent i sumar-hi capacitats amb rigor i exigència.

Cal exigir una política adreçada a incrementar el nivell de qualitat i excel·lència cultural del país, sobretot en els projectes o institucions que disposen de fons públics importants en el seu finançament. Ens referim a museus i a criteris com la selecció amb criteris de mèrit i capacitació personal dels qui accedeixen a la direcció dels organismes, les institucions i els programes culturals; la independència i la professionalitat dels jurats que es formen per participar en la selecció de concursos previs, subvencions i beques; retenir el talent i garantir-ne la vinculació a les propostes i els projectes que sorgeixen a Catalunya; la transferència de coneixement com la millor inversió per afavorir l'enfortiment i la projecció del sistema cultural català; l'avaluació permanent que permeti mantenir l'exigència, la imparcialitat i el rigor com a model d'actuació i orientació del conjunt de les polítiques culturals; la captació de nou talent, tant en l'àmbit creatiu com en el formatiu, amb la missió d'estirar el sistema i les seves dinàmiques cap a l'excellència.

I volem concloure la presentació d'aquest informe amb l'assumpció d'uns reptes i d'uns compromisos envers la societat i el sistema cultural des del nou Conca. Pel que fa al finançament, promoure la creació d'un

espai d'assessorament i recerca de fonts de finançament innovadores a fi d'ajudar creadors i col·lectius, associacions i organitzacions culturals a millorar les seves capacitats econòmiques; estudiar en coordinació amb els departaments implicats la possibilitat que des del Conca es promogui la creació d'un consell de mecenatge que afavoreixi la interdependència entre el sector públic i el sector privat per millorar el finançament dels projectes culturals; defensar la consecució d'un increment del percentatge del pressupost que el Departament de Cultura té en el conjunt del pressupost de la Generalitat, amb l'objectiu d'aconseguir aquest 2 per cent ja esmentat.

Pel que fa a la cultura numèrica, tirar endavant juntament amb l'Institut Català de les Empreses Culturals la creació d'una plataforma d'assessorament i formació de la cultura numèrica amb l'objectiu d'ajudar el sector menys industrialitzat a introduir-se en el mercat digital, tant des del punt de vista tecnològic com dels nous models de negoci, de les noves formes de creació, dels nous formats o de l'ampliació de públics.

Transparència. Treballar per assolir una major transparència en els processos d'atorgar ajuts públics a l'activitat cultural. I intervenir i col·laborar en els termes que indica la llei en els ajuts a la creació, a fi d'obtenir un marc pressupostari més ambiciós i un millor ús dels recursos, avaluant i fent el seguiment dels beneficiaris.

L'educació. Contribuir al procés de posar en marxa l'Institut Superior de les Arts, previst a la Llei d'educació de Catalunya. Aquest institut s'hauria de fonamentar en la col·laboració entre el Departament de Cultura i el Departament d'Ensenyament, amb la intervenció del Conca, en atenció a les funcions que aquest Parlament li ha encomanat.

Cal, a més, dissenyar un full de ruta amb propostes sobre l'àmbit fonamental de relació entre cultura i educació. Promoure la creació del consell per a la cultura i l'educació per a la participació de pedagogs, artistes, programadors, mestres, associacions i responsables educatius dels centres culturals, amb l'objectiu d'estimular projectes culturals adreçats al món educatiu i la presència de representants del món artístic cultural a les aules. Un objectiu complementari és continuar la tasca de mediació i interlocució en diàleg permanent entre els diferents actors i agents culturals. Han de ser-hi centrals els conceptes d'interdependència i pluralisme.

L'excel·lència. Desenvolupar beques que apostin per l'excel·lència promovent acords amb els principals centres de formació en arts i cultura a escala internacional. I cal estudiar la possibilitat d'obrir noves beques per facilitar la presència de talent internacional a Catalunya.

Les auditories. Donar visibilitat i transparència a les auditories del Conca, on es destacaran les bones pràctiques en aspectes de cohesió social, d'innovació, de creativitat, d'obertura de noves vies de finançament i de nous públics. Això ha d'implicar que els projectes més rellevants siguin difosos i rebin ajuts com a iniciativa d'excel·lència.

La transversalitat entre cultura científica i cultura humanística. El Conca aspira a ser un espai de reflexió que afavoreixi els ponts i la transversalitat entre la cultura humanista i la cultura tecnocientífica. En la perspectiva d'una cultura cada vegada més policèntrica, el paradigma digital ha generat nous horitzons intel·lectuals, i la cultura n'ha de ser un contingut substancial.

L'estatut de l'artista. El Conca es proposa promoure la creació d'una..., la redacció d'un estatut de l'artista que ajudi a regular el dret a la llibertat de creació, la protecció dels drets patrimonials d'imatge i morals derivats de la seva obra, els aspectes jurídics, socials i laborals que garanteixin el reconeixement de la seva condició professional, i les mesures que facilitin la seva necessària mobilitat. La crisi està tenint un impacte molt greu, molt profund, molt dolorós en els sectors culturals, sovint desatesos, fràgils. Necessitem en aquests moments protegir-los a través d'un estatut de l'artista.

Observatori de la cultura. Impulsar des del Conca la constitució dinàmica de l'observatori de la cultura, que tingui com objectiu la recollida i la sistematització de dades útils i significatives sobre la realitat cultural del país, segons models de canvi. Aquesta iniciativa s'ha de dur a terme en col·laboració amb altres institucions i organismes com el gabinet tècnic del Departament de Cultura, el Centre d'Estudis i Recursos Culturals de la Diputació de Barcelona, les universitats, els centres d'estudis distribuïts per tot el territori i agrupats dins l'Institut Ramon Muntaner, i fundacions de naturalesa privada en l'àmbit de les polítiques culturals.

Finalment, proposar en col·laboració amb els òrgans corresponents al Departament de Cultura una agenda cultural renovada i potenciada a fi que esdevingui un instrument digital de difusió, que segons el model 2.0 de comunicació mostri el conjunt de l'oferta cultural, on, entre d'altres, s'anunciïn descomptes i es publiquin entrevistes als creadors i programadors i crítiques encarregades a experts i intel·lectuals, escriptors, artistes. A la vegada, s'assumiria un servei d'assessorament del sector cultural en la recerca i l'ampliació de públics que afavorís l'establiment amb l'ajut del món mediàtic d'estratègies d'informació i comunicació per a una presència més gran de la cultura. Deixar de ser un espai passiu de consulta d'informació per esdevenir una eina útil de dinamització del consum cultural.

I ja acabo. La cultura viu al nostre país una situació d'emergència, derivada de la crisi econòmica –d'aquesta greu crisi econòmica–, però també de la seva banalització, de la pèrdua de consciència del paper decisiu que té en la nostra vida col·lectiva la cultura. Un fet que ha agreujat les nostres limitacions per afrontar les dificultats en aquest període tan exigent.

Des del Conca constatem la solidesa, el talent i el compromís dels nostres actors culturals, els passos endavant que el nostre sistema cultural ha fet des de la recuperació de l'autogovern, però també ho fem de les nostres debilitats i de les mancances de les polítiques públiques en el camp cultural. Aquest és un moment de reptes enormes i d'oportunitats decisives de corre-

gir errors i de construir, des d'ara mateix, el futur amb lucidesa, ambició i rigor. Des del Conca, confiem modestament a contribuir-hi.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Duarte, per la seva exposició. També per la seva contenció en el temps, perquè no ha esgotat l'hora que tenia prevista.

És el torn ara dels diferents grups parlamentaris. I en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Bon dia, president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, membres d'aquest consell i persones vinculades al món de la cultura que ens acompanyen, membres de la Comissió. Des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya coincidim amb moltes de les idees expressades ara mateix pel president, i mirem... Ens satisfà constatar aquest fet, eh? I mirem amb optimisme la proposta de redefinir el model tant en els aspectes econòmics com en els que tenen més a veure amb els processos de promoció interna i internacional, i l'aposta pel talent, la independència i la professionalitat.

El Conca no és un consell merament assessor i, per tant, ha de traspasar aquest àmbit i exercir plenament les funcions encarregades en la seva creació. Però també ens agradaria saber com pensen exercir aquestes competències assignades amb les característiques actuals del Conca. Esperem que els compromisos que presenten en l'àmbit de finançament, canvis de models, transparència, incidència en el món educatiu, suport al talent, transversalitat, observació de la realitat cultural, no acabin en paper mullat, i s'implementin i acabin configurant un nou mapa cultural més d'acord amb la realitat i que sigui una veritable plataforma de creixement del món cultural a Catalunya.

La presentació d'un informe com aquest ha de tenir com a rerefons la consideració de la cultura com una inversió i no com una despesa social. Les polítiques basades en la privatització d'uns serveis que nosaltres entenem com universals, amb l'objectiu de l'estalvi públic, acaben fent més cara la factura social. Juntament amb les polítiques sanitàries, socials i educatives, les polítiques culturals són la principal inversió que pot fer un país si vol excel·lir en qualsevol àmbit. La inversió en cultura té com a resultat formar persones lliures, crítiques, cultes i compromeses. Ens agrada haver sentit que se situa la cultura en un lloc central i que es combat la concepció de la cultura com un luxe, perquè en temps de penúries econòmiques es pot pensar que els recursos que s'hi destinen són fàcilment prescindibles, però fer-ho ens aboca a un futur gris i desesperançat.

L'objectiu de fer de Catalunya un estat no pot passar per construir-lo amb bases de fang sinó que demana

la prioritització dels sectors que poden fer d'aquest estat un estat potent, i el sector cultural és un d'aquests motors que poden portar el futur estat a uns nivells econòmics i socials més que desitjables. Però s'ha de saber fer. És del tot necessari situar la cultura en el lloc que li correspon tant pel que fa a la seva capacitat cohesionadora com a la seva innegable funció de motor econòmic. La cultura és, com nosaltres diem des de fa molt de temps, la quarta pota de l'estat del benestar.

També coincidim amb la idea expressada pel president que la cultura s'ha d'entendre com un factor clau de cohesió social i no es pot aïllar d'aquest fet social. La nostra societat ara és diversa, i aquesta diversitat ha de trobar en la cultura la manera d'expressar-se, d'avançar i d'integrar-se. És una eina bàsica i imprescindible per superar els reptes que té Catalunya en matèria social i, al mateix temps, la cultura és també un factor imprescindible en la cohesió territorial del país. Cada ciutadà, independentment d'on visqui, ha de poder accedir al coneixement i a la cultura.

Per això s'ha de considerar la cultura un servei bàsic, s'han d'empènyer les àrees més desafavorides i reequilibrar l'accés a la cultura des de tot el territori. S'ha de repensar la funció dels equipaments que ja hi ha i que estan infrautilitzats. I estem d'acord també que cal una millor coordinació institucional perquè augmentin els efectes sobre les polítiques culturals. Però és cert que aquesta capacitat d'empènyer, aquesta funció de motor s'està veient altament afeblida per la situació econòmica i per determinades decisions de caire polític: menys ocupació, reducció de la producció, reducció de les contractacions, tancament de galeries, de sales, de centres... La situació econòmica, que es tradueix en una reducció pressupostària en tots els nivells de l'Administració, l'augment de l'IVA i el minso percentatge que representa la cultura dins del pressupost global de la Generalitat, aboquen Catalunya a un dèficit cultural gravíssim.

Cal passar, creiem, l'IVA cultural a un IVA superreduït. El 21 per cent s'ha instaurat per motius purament ideològics. Una actuació d'aquest tipus, que està tenint uns efectes devastadors en el panorama cultural, no és casual. El Govern espanyol demostra que no li interessa una societat culta, menys manipulable, una societat que sàpiga pensar; que no li interessa una societat més lliure.

El món cultural ha comptat històricament amb una part de finançament provinent del mecenatge, dèiem. L'estat d'aquesta font sabem que, tant de persones com d'entitats, és incerta i no presenta una perspectiva de millora a curt termini. Les bonificacions fiscals són febles i les obres socials de les caixes, com constatava, també reculen per la situació de canvis que han viscut aquestes entitats. Per tant, s'han de pensar, doncs, mesures per incentivar fiscalment la inversió privada en la cultura i buscar alternatives pel que fa als ingressos. Cal que el sector privat participi en major grau en el finançament del món cultural. I amb això, també hi coincidim.

També creiem que els canvis que afecten el món de la cultura... que en aquests canvis hi ha aspectes positius

que s'han de saber gestionar per obtenir-ne el màxim benefici. Les noves tecnologies, per exemple, faciliten la nostra presència a l'exterior. La xarxa comporta un augment de les possibilitats de donar a conèixer la creació, i també un canvi en els models establerts. Però això fa que s'hagin de redefinir els negocis, però també que s'hagin de reorientar les polítiques tenint en compte aquesta nova realitat.

I també és cert que malgrat les restriccions, la qualitat dels productes no minva. I això és en gran part gràcies al fet que els creadors tenen un alt grau de compromís i d'implicació en la seva feina. Però això s'acabarà, sense cap mena de dubte, si no es posen les eines per facilitar les relacions, simplificar els procediments i posar fre als problemes que hi ha.

Com hem dit abans, doncs, i ja per acabar, compartim moltes de les preocupacions expressades en aquest informe i també moltes de les propostes que es plantegen per solucionar-les. Esperem que el Conca també consideri la cultura la quarta pota de l'estat del benestar, i que sigui amb aquesta consideració que treballi per a la millora de la situació del món cultural del nostre país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Joan Ignasi Elena té la paraula.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, senyor president, president del Conca i les persones que hi treballen i participen en aquest projecte, i hi col·laboren. I moltes gràcies per la seva intervenció, pel seu diagnòstic. I també gràcies per la feina que estan desenvolupant vostè i els seus col·laboradors, i la feina que estan fent de consolidació d'un rol del Conca en el món de la cultura al nostre país, que no és fàcil, que ha passat, doncs, per alts i baixos aquests darrers anys, i som conscients de les dificultats que comporta.

Compartim l'anàlisi, moltes de les coses que ha manifestat. Efectivament, considerar la cultura com quelcom superflu a la nostra societat és, si m'ho permeten, el gest estúpid del suïcida. D'un suïcidi col·lectiu i d'un suïcidi individual que ens porta a l'abisme, no? I des d'aquest punt de vista em sembla que el Conca i els que som aquí hem d'estar amatents per denunciar que no es produeixi.

Ha posat un bon exemple: les escoles de música, que estan passant un mal moment. I l'estan passant per la crisi, i l'estan passant de forma molt fonamental perquè el Govern de la Generalitat no compleix els seus compromisos amb el món local en relació amb el finançament d'aquestes escoles.

Crec que la reflexió que ha fet és una bona reflexió. La banalització de la cultura és, com dèiem, un suïcidi individual i col·lectiu. I en aquest sentit, no prioritzar la cultura en uns pressupostos que realment són difícils

en el context en el qual vivim és abonar, donar raó, donar arguments als qui volen banalitzar la cultura. Des d'aquest punt de vista, entrem aviat en un procés d'elaboració de pressupostos, que ens sembla que el Govern faria molt bé d'escoltar aquesta valoració que es fa des del Conca.

Voldríem fer-li algunes preguntes o algunes consideracions que vostè pogués compartir amb nosaltres. Després de les lleis i del canvi de rol del Conca, quina valoració, no?, fa del moment i del temps que hem viscut? Si tenen, o no, els mitjans per a la tasca que tenen encomanada, de seguiment i també de generació d'opinió, que em sembla que és molt important en aquest moment en el país, en relació amb la cultura. I si se senten més explícitament, doncs, escoltats en allò que és la seva competència i les seves atribucions, per exemple, en el procés d'elaboració de normativa. I en aquest sentit, si senten el suport de la conselleria. I en particular, el canvi que es va produir en relació amb les subvencions als projectes artístics i la nova configuració..., el nou sistema que s'ha elaborat, de fer-ho amb la seva participació majoritària a través de l'OCIC, si senten que realment ha funcionat i s'han sentit protagonistes d'aquest procés.

El nostre grup és conscient de les dificultats econòmiques, no?, i és evident que s'han d'ajustar els pressupostos. Vam dir-ho el dia de la compareixença del conseller: creiem que les retallades que es produeixin han de tenir un límit. I el límit són les línies vermelles a partir de les quals traspasar-les suposa la pèrdua de trenta anys d'esforç col·lectiu de governs, de ciutadans, d'entitats, de professionals, no? I també voldria saber la seva opinió en relació..., o sigui, en quin punt estem, no?, en aquest moment del seu contrast que fan amb el sector? Si realment s'estan, o no, traspasant aquestes línies vermelles que posin en risc –hi insisteixo– ja no pèrdua de serveis i d'activitat, sinó posar en risc feina feta que després no es pot recuperar, que em sembla que és on hauria d'estar..., on haurien de fixar els límits dels ajustos pressupostaris.

També en relació amb el pressupost. A nosaltres ens preocupa la quantitat, no?, quin és el volum de disminució del pressupost de Cultura, però també la incertesa. La incertesa que genera sobretot en dos aspectes. Un, en el fet de no tenir pressupost. Ara no només no tenim pressupost sinó que no sabem quan el tindrem. I això afecta molt directament la vida i l'organització i el funcionament de les institucions, de les entitats, del sector en general, perquè no surten convocatòries... Perquè hi ha una incertesa del quant, pel que fa a quantitat, i de quan es podrà disposar dels mitjans, no?

I un altre aspecte... –en deia un–, l'altre és el de complir els compromisos, no? Ha parlat vostè i ha fet referència a quelcom que compartim al nostre grup, i és la necessitat de comptar també amb el territori, no?, que el país va més enllà d'on arriben els transports públics de Transports Metropolitans de Barcelona. Però per a això cal complir els compromisos. I és veritat que per part del Govern de la Generalitat s'estan incomplint compromisos acordats amb el territori, amb ajuntaments, amb entitats, que estan provocant la caiguda, la desaparició de projectes que hi ha posat molts

diners durant molts anys, el territori, no? I en aquest sentit, també crec que hi hauria d'haver una valoració per part de..., o ens agradaria una valoració per part del Conca en relació amb aquestes qüestions.

Tot plegat, finalment, és veritat que hi ha molt risc, no? És una situació difícil. Quan sumem al que hem comentat les retallades pròpies, les retallades que vénen d'altres administracions, en concret de l'Estat, l'impacte notable de l'IVA, l'estancament del procés, que sempre se'n parla, del mecenatge... Que, per cert, creiem que des de Catalunya podríem començar en allò que són els nostres impostos a tirar endavant alguna iniciativa que probablement ens donaria més credibilitat per defensar-la en altres administracions.

Tot això..., creiem que és necessari que des del Conca es faci també una funció social d'explicació, de denúncia, de reivindicació de la cultura, com dèiem al començament, en aquesta funció essencial que té a la comunitat. I aquest paper d'alçar la veu per reivindicar-nos, perquè és veritat que s'està produint un procés de banalització en el qual aquella afirmació de «si no podem pagar hospitals, per què hem de pagar museus» està començant a calar a la societat. I si des de les mateixes administracions s'avalua aquest discurs, sense prioritzar la política cultural, després serà molt difícil tornar a recuperar la consciència col·lectiva, la necessitat de la cultura com un element central.

Des d'aquest punt de vista, creiem que és necessària la funció que vostès desenvolupen i els encoratgem, doncs, a seguir treballant en aquesta direcció.

El president

Moltes gràcies. És el torn ara del senyor Juan Milián, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Sí. Gràcies, senyor president. Benvingut, senyor Duarte; benvingudes, totes les persones i representants del Conca a aquesta Comissió de Cultura. Jo voldria començar pel final i fer-li un prec, que és que ens agradaria que en properes ocasions, doncs, ens enviessin l'informe uns dies abans –o almenys que el pengessin a la pàgina web del Conca, no?–, així com fan altres institucions com és la Sindicatura de Comptes, que envien els informes als diputats responsables uns dies abans perquè així puguem preparar millor aquesta compareixença i treure-li més profit. A més, si hi ha una matèria que és extensa i diversa, aquesta és la cultura. I amb els escassos minuts de què disposem, doncs, molt em temo que potser haurem de fer una repassada una mica general.

Dit això, sí que vull agrair-li la seva compareixença. Fa gairebé dos anys que no venia cap representant del Conca i és un plaer haver-lo escoltat, haver escoltat aquesta anàlisi exhaustiva, interessant i compartida en molts dels seus punts. Avui vostè ha complert, de fet, amb una de les funcions del Conca, com és informar, donar a conèixer, analitzar i acompanyar la cultura catalana, mai tutelar-la. I és important aquesta anàli-

si que ens ha fet, perquè no hi ha bons remeis sense una bona diagnosi. I vostè ens ha fet tota una autèntica anàlisi DAFO de la cultura catalana, no? Potser en èpoques de crisi ens fixem massa en les febleses i les amenaces, però la cultura catalana –i és bo destacar-ho– està plena també de forteses i d'oportunitats. Síntomes d'aquestes forteses serien, per exemple, els set premis nacionals del Ministeri de Cultura del 2012 que han estat per a la cultura catalana: els premis de belles arts, circ, músiques actuals, fotografia, literatura dramàtica i assaig són catalans.

En aquest sentit cal posar en valor el paper d'aquests creadors i de molts altres perquè avui el fruit de la seva feina i creativitat és més necessari que mai. Són llocs de treball que han d'ajudar a vèncer la crisi, però també són l'avantguarda de una ciutat més lliure, també més creativa i més empàtica, davant d'aquells que només volen un pensament únic i enfrontaments sense sentit.

Respecte als llocs de treball, cal destacar la relació entre el turisme i la cultura, de gran importància econòmica per a Barcelona però també per a tot el territori català. I per això és bo obrir la nostra cultura i el nostre patrimoni al món. El patrimoni català –vostè ho deia– és un clar exemple de la importància de la relació entre cultura, identitat i economia.

I respecte al patrimoni, com en moltes altres matèries, venim d'una legislatura de dos anys lamentablement perduts. Posem per exemple els museus, que abans també en parlava el senyor Elena. Actualment la junta de museus, que és una institució més que centenària, amb un pedigrí enorme, avui té una manca d'utilitat o se li dóna poca utilitat per part de la Generalitat. El Museu Arqueològic viu una situació d'abandonament quan s'estan fent projectes de nous museus sense sentit o sense tenir gaire clar quins són els seus objectius.

Respecte al sector del llibre, a la literatura... I abans m'agradaria fer un comentari, un agraïment al president del Conca, el senyor Duarte, que l'agost va passat, doncs, va proposar que es pogués donar el Premi Nacional de Cultura a un escriptor català en una llengua que no fos la catalana, en llengua castellana, per exemple. Nosaltres li volem donar suport a aquestes declaracions i solidaritzar-nos amb vostè després de les crítiques, que creiem injustes, que va rebre per part d'algunes persones. No em deixo de preguntar, per tant, per què no podrien guanyar aquest premi grans escriptors catalans com Eduardo Mendoza o Juan Marsé.

En aquest sentit s'ha de fer una rotunda crítica al nacionalisme essencialista, que fa mal a la cultura catalana, però també a l'economia i a la mateixa societat catalana. El victimisme lingüístic no té sentit quan el català és la llengua vehicular del sistema educatiu. Abans es parlava de la immersió lingüística. La immersió lingüística té molt de sentit en determinats contextos, en determinats llocs i en determinats temps. Però, per exemple, no tindria sentit en el meu cas: una persona que parla català, la seva parella parla català, els seus pares parlen català, consumim mitjans de comunicació en català i, per tant, els nostres fills, si

els portéssim a una escola d'immersió lingüística en català..., no tindria cap sentit. Tampoc té sentit quan el català és la llengua que impera a l'Administració, fer aquest victimisme –o als mitjans de comunicació públics, o als generosament subvencionats.

Aquest victimisme i aquesta utilització política de la llengua i de la cultura són nefastos, com deia, per a la mateixa llengua catalana, perquè l'obliguen constantment a mirar-se cap endins, a no renovar-se ni a aspirar a mirades més amples o més universals. De fet, aquesta manipulació política de la cultura pot convertir-la en una cultura poc atractiva. I la cultura no es pot imposar, ha de seduir. Ha de seduir, perquè si no fracassa.

Utilitzar la cultura, per tant, per a una construcció nacional, com ara ens explicaven la portaveu d'Esquerra Republicana o la portaveu de l'actual Govern, potser tenia un cert sentit –vaig ràpid, senyor president– fa dos segles, en una època més de romanticisme, però actualment no té sentit. Quan la cultura és identitat, és cert, com deia vostè, però en el segle XXI les identitats són obertes i són complexes. I ha de ser una expressió de la ciutat –la cultura–, dels individus, i no pas una eina dels governs.

Passo ràpid per sobre d'alguns sectors. Per exemple, el sector editorial –com posava abans l'exemple dels llibres de literatura– és un món que pateix molts canvis, canvis preocupants en la distribució, en el mateix concepte de llibre. I la Generalitat està ajudant ben poc en aquest procés. El passat 28 de febrer, la setmana passada, va expirar el termini que la mateixa Generalitat s'havia donat de marge per pagar els prop de 3 milions d'euros que deu a les editorials. Moltes empreses no han cobrat ni un euro dels diners que estaven compromesos de tot l'any 2012.

Respecte a les biblioteques, s'ha eliminat el plus que aportava la Generalitat a les biblioteques municipals, els recursos per comprar llibres s'han enfonsat. I això és greu. I és greu perquè les biblioteques, tot i el que pugui semblar pels avenços tecnològics, continuen sent la institució pública..., les instal·lacions públiques més apreciades pels ciutadans. M'agradaria saber la seva opinió sobre la importància de les biblioteques per al futur.

Sense sortir d'aquest món editorial, el còmic. M'agradaria fer una reflexió també sobre el sector del còmic del qual crec que aquest informe, vist ara ràpidament, no en parla. Ara mateix tenim sobre la taula el projecte del museu del còmic, i en aquest sentit la Generalitat sembla que ni menja ni deixa menjar, no? No tira endavant el projecte però tampoc deixa que inversors privats el tirin endavant.

Respecte al teatre, un altre dels sectors que veiem amb preocupació, veiem com els grans, no? –el Teatre Nacional, el Lliure, el Grup Focus–, doncs, estan refredats. Això vol dir que segurament els teatres petits estan patint una pulmonia, sobretot amb el retard dels pagaments per part de la Generalitat. La manca de recursos dels ajuntaments, no només de la Generalitat, també porta al límit moltes empreses de teatre, moltes companyies que sobreviuen gràcies a les gires. Segu-

rament aquí fa falta un canvi de model. M'agradaria saber la seva opinió sobre cap a on ha d'anar aquest model.

També el cinema, amb una gran caiguda del nombre d'espectadors des de l'any 2006, que són les dades que consten en aquest informe. S'hi han de posar solucions. Vostè parlava de la Llei de mecenatge. Nosaltres també creiem que és molt necessària, no només perquè l'entrada de capital privat a la cultura és necessària, sinó també perquè és necessari un model de major llibertat i menor intervencionisme públic si volem que la cultura sigui lliure, plural i excel·lent. En aquest sentit seria interessant també, per a propers informes, que tinguéssim o que poguéssim disposar de dades sobre mecenatge i patrocini a Catalunya.

Acabo amb un últim prec. Aquí tots considerem que la cultura és prioritària. Per tant, el que hauríem de fer és pressionar el Govern de la Generalitat perquè així sigui. El conseller moltes vegades ens fa uns discursos molt ideològics, però molt poques vegades són discursos tocant de peus a terra, a la realitat dels sectors culturals.

Ara el senyor Elena feia un altre prec, que jo també em sumo a ell, que és que ens presentin ja els pressupostos. És vital per al sector de la cultura que hi hagi uns pressupostos perquè sàpiguen a què atènyer-se. Jo no sé si està segrestat a la seu d'algun partit, el pressupost de la Generalitat, però és important que vingui ja al Parlament.

I res més. Agrair-li un cop més la seva intervenció, la seva compareixença. Ha estat una anàlisi molt interessant i, com dic, compartim molts dels seus punts.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies també al president del Conca i a tot l'equip que l'acompanya, els membres del Conca i la gent que hi treballa, per haver elaborat l'informe, per haver-lo fet tan bé. Jo també, de totes maneres, vull sumar-me al lament de no haver-lo pogut tenir abans, perquè certament aleshores haguéssim pogut segurament aprofundir-ho més, tot i que no tenim molt de temps. Però, en tot cas, sí que, més enllà de la presentació que en feia en Carles Duarte, poder anar més enllà en el text. De totes maneres, és veritat que probablement tindrem altres ocasions. I, per tant, ens ho apuntem.

És veritat, i ho sabeu, que el model de Conca que nosaltres defensàvem no era el que avui existeix. Però malgrat això, volem agrair molt la presentació de l'informe i posem molt en valor la presentació de l'informe, perquè precisament en un Conca que no té altres capacitats, aquesta funció d'assessorament, de prescripció, de compromisos, de propostes encara és més

essencial. Perquè és més en el cor, no?, o en el centre del poc o del molt però, en tot cas, del que ara només pot fer el Conca.

Jo també us desitjaria, en paraules del mateix Carles Duarte, sostenibilitat, perquè probablement és una de les coses que al Conca li ha faltat. I com que ell hi ha fet molta referència, a la necessitat de donar sostenibilitat al sistema i al sector, també us desitjaria que el Conca, com a mínim, ara tingui una certa tranquil·litat per poder fer la seva feina i aposentar vincles amb el sector i donar credibilitat sobretot a la feina que fa. Perquè certament l'informe ha de servir i ha de tenir el seu impacte. I aquesta és la primera reflexió.

Nosaltres compartim en bona mesura part del diagnòstic que feu, no?, quan parlem d'emergència, de situacions límit, de situacions en què podem estar perdent coses..., que s'estan tirant enrere coses que s'havien vestit i construït durant anys. Que és certament un error, i fruit de la banalització probablement o també d'altres errors acumulats, que avui la cultura no tingui un paper central, amb dos aspectes fonamentals o des de dues vessants fonamentals.

Una és l'econòmica, com a sector econòmic., perquè mai se li ha reconegut, històricament, el paper econòmic que té com a sector. Però també perquè avui, en un moment de retrocés de sectors econòmics clàssics que han petat bombolles o que han demostrat que l'únic que fan és precaritzar el territori però precaritzar també l'economia..., avui la cultura podria emergir com un sector de valor afegit, de llocs de treball de qualitat, d'innovació, d'atracció i d'internacionalització. I, en canvi, no hi ha en absolut una aposta perquè això sigui així. I, per tant, l'error, estratègic, com a país, com a sector econòmic, de no veure-ho en la cultura. Més, quan hi ha talent, i possibilitat i, fins i tot, de demanda que així sigui.

L'altra és en la vessant social: garantir la cultura com un element..., com un dret més de l'estat del benestar. I com d'això..., tan lluny ens n'havíem quedat i tan endarrere estem, no?

La llunyania que avui la cultura té cada vegada més en alguns sectors, no? La dificultat d'accés no només pel que heu explicat amb relació a l'educació o als ensenyaments artístics, sinó als equipaments en el mateix territori, és un element més també, no?, de desvertebració. De treure una xarxa més del molt que està passant o s'està enduent la crisi i les polítiques que acompanyen la crisi per part d'aquest Govern i d'altres a l'hora d'afrontar-la.

La cultura, a més a més, en aquest sentit, no només té un paper essencial quant a garantir l'accés..., no?, o les polítiques culturals no haurien de reforçar només l'accés i la igualtat d'oportunitats a què fèieu menció, sinó un paper fonamental que la cultura ha tingut sempre, que és el de despertar consciències. Que és el de fer emergir, també, en els ciutadans i ciutadanes l'entendre què és el que passa en un moment en què la crisi... Però no només la crisi, sinó que tant desmantellament de corrents de fons fa que, bé, el ciutadà no entengui, precisament o visqui amb perplexitat el món que l'envolta i les decisions dures que ha de prendre o

les circumstàncies dures que ha de viure. La cultura té aquest element, també, d'apoderar la ciutadania. I avui això també està en retrocés, no?

Ens fa patir –vosaltres ho heu dit, també– la desvertebració de moltes estructures privades i públiques que estem vivint, des del món local fins a nivell de Govern i nacional. I certament ens sembla que la recepta hauria de ser pensar a recuperar-ho des d'una vessant més innovadora. Des de no repetir, o no refer, o no copiar, sinó precisament adaptant-nos a una situació que és nova, però que no per això ha de deixar d'arribar a tothom, ser universal, etcètera. Per tant, és balsàmic, en alguns aspectes, sentir algunes de les diagnòstics que heu fet perquè menys mal que algú també ho diu –deixeu-m'ho dir així–, perquè alguns ens hem entestat a posar el senyal en aquests punts.

I, per tant, la primera –deia– reflexió és precisament quin efecte, quin impacte, quin recorregut tenen aquests compromisos, aquestes propostes, aquest diagnòstic de cara a les administracions, especialment el Govern de la Generalitat, que és en qui us referencieu. Amb el conseller de Cultura, però també amb d'altres, no? És evident que vosaltres heu parlat amb la consellera d'Educació, també, sobre aquests aspectes. Doncs, quin impacte tenen? Ho comparteixen?, no? Ho veuen igual?, què faran?, què...? Amb relació als pressupostos, com han comentat altres grups, però també amb relació a polítiques que estan engegant i que van completament al contrari del que vosaltres demaneu. El desmantellament i venda de l'Agència del Patrimoni, per exemple, crec que va en el sentit contrari d'alguna de les coses que podeu estar dient vosaltres.

Vaig de pressa, president. Amb relació al tema d'educació, per tant, jo celebro... Jo us vaig demanar en la primera compareixença que aquest equip vau fer en el Parlament que us fixéssiu en el tema de les escoles de música, que era dramàtic el que passava. Que des del punt de vista de la creació de públics, dels ensenyaments artístics, de la vertebració del territori, de la igualtat d'oportunitats era dramàtic el que significaria que els ajuntaments no poguessin mantenir les escoles de música o que s'expulsés els alumnes que no hi tenen accés per qüestions econòmiques. I això ja està fet i és una barbaritat, i ens costarà molt refer-ho, no? I em consta que vosaltres..., hi heu fet referència, us ho vull agrair. Però, a més a més, us insisteixo que hi continueu batallant perquè el mal que s'ha fet és molt. I parlàveu de la LOMCE, que efectivament és encara més greu el que significa respecte al bandejament que fa dels ensenyaments artístics en el currículum educatiu i com això pot relegar la cultura o simplement, no?, l'educació artística en els alumnes.

Finançament. És l'altre tema cabdal del qual vosaltres heu parlat i en el qual feu prescripció. I, al final, no?, vam tenir aquí la compareixença del conseller de Cultura, que parlava de tot el que impulsarem, farem, direm, construirem... I alguns grups li vam fer la reflexió de dir: «Tot això, sense el suport material, sense uns pressupostos al darrere, fa de mal creure, sincerament, no?, perquè al final és el que dóna credibilitat.»

I molt d'acord que avui, més enllà del que es podrà fer o del que es podrà finançar, el drama que tenim ja no és només la reducció dels pressupostos de cultura, són els impagaments. I en això, hi heu de fer alguna cosa. Perquè el pla de xoc que es pugui inventar el conseller o el departament..., el més urgent és pagar el que es deu. Perquè estem perdent pel camí, i ja no només pel camí, molt sector, i molta il·lusió també, i molt potencial. I no només el pagament, no?, i, per tant, no només pagar o resoldre els impagaments, sinó posar-hi transparència. Perquè, si alguna cosa fa mal, precisament, afegit al fet que no es pagui, és pensar que potser sí que s'estan impulsant altres coses que poden ser contradictòries amb el que es deu als qui ja han executat projectes, ja han creat, ja funcionen i han de tancar la seva empresa.

I quan s'impulsen, per exemple, plans de futur o plans estratègics que no se sap en quin sector s'acabaran desenvolupant perquè no tenim sector que ens pugui quedar, posar transparència a tota la gestió –que vosaltres ho heu recomanat, us ho heu posat com a tasca– jo crec que és necessari que en això també hi feu èmfasi, especialment en la gestió pública. Perquè també comparteixo amb vosaltres que és veritat que hem de pensar en nous models, a compartir finançament públic i privat, a exigir-ho, però sempre amb un element fonamental, i és el lideratge del sector públic i la centralitat del sector públic. Perquè, si no, tota la resta no es garanteix. Ni la dinamització del sector, ni la modernització, ni la innovació ni la internacionalització, ni l'accés i la igualtat d'oportunitats. Tota la resta legítimament és en funció del que el privat desitgi, que és molt legítim, però no ens garanteix l'objectiu, no?, d'una política cultural.

L'altra pregunta és clara també, amb relació al finançament. Quin és el límit? Ara ja estem a l'1,3, sent generosos, del pressupost cultural. Fins a quant podem reduir per poder dir que tenim política cultural? Perquè ens temem molt que el proper pressupost no serà bo en aquest aspecte. I, per tant, quan podem dir que tenim diners per a cultura, però que això no és política cultural? On està el límit, sincerament?

I la darrera. Heu parlat d'economia, d'accés. Hi ha una dimensió que es toca, quan heu parlat del tema de l'estatut de l'artista, però que crec que és fonamental. Ja no és només la necessitat que l'artista o el creador visqui de la seva obra –i, per tant, la reflexió, i resoldre el tema dels drets d'autor, que és evident que aquest és un tema a pensar i a resoldre–, sinó que avui precisament la pressió d'aquesta manca de finançament provoca acomiadaments, ERO, persones a l'atur, persones que han de marxar del país, persones que ja no poden viure de la seva feina i que són acomiadades. Però, alhora també, fins i tot, lligant-ho amb la banalització que dèieu de la cultura, la pressió que molts professionals acaben treballant per la meitat del que cobraven o rebien fa poc temps, o fins i tot gairebé gratuïtament, no? S'ha tornat al voluntarisme, a la gratuïtat... Perquè, com que ja se sap, no?, l'artista «disfruta» amb el que fa, doncs ja «no cal» –i hi poso les cometes, no?, perquè es lligui amb el que dèieu de la banalització–, ja no cal tampoc pagar-li tant.

La defensa del treballador del sector cultural, des del tècnic fins a l'artista, és un element també fonamental. Perquè, en aquest sentit, la crisi i la manca de finançament està fent molt mal també a un sector que normalment ja és precari i inestable, i que ara la precarització i la inestabilitat són brutals.

Acabo ja, agraint-vos de nou la feina feta, dient que avui tinc la sensació que la sessió serà més plàcida, lògicament, que el que hagi pogut ser quan intervé el Govern. Però que, en tot cas, jo acabo amb la mateixa recepta que li feia al conseller, i que ell va entomar molt esportivament, que és lluita i resistència.

El president

Moltes gràcies. Torn ara per al portaveu del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat. (*Veus de fons.*) Ai, perdoni. La senyora Carina Mejías..., me l'havia saltat. Disculpi. La portaveu del Grup Parlamentari Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Sí, sí, som aquí. Som aquí i som grup parlamentari. Li ho dic perquè el conseller també tenia una certa tendència a obviar la meua presència a les comissions de Cultura, però em mantinc aquí.

Bé, per començar, agrair al senyor Carles Duarte, com a president del Conca, la seva diligent presència aquí, perquè ha estat un dels primers a comparèixer a aquesta Comissió de Cultura. I sobretot agrair-li l'entusiasme en la presentació d'aquest informe, perquè realment no ha defugit de l'impacte que ha tingut la crisi en l'àmbit cultural però també ha expressat aquest entusiasme en la possibilitat de superar aquesta situació. I, per tant, treballar, a través d'aquest informe extens sobre la diagnosi del món cultural, per intentar superar aquest impacte que la crisi té en tots els sectors i subsectors culturals. I també agrair-li, en part, la seva valentia pel clam que ha fet a l'Administració pública de suport a la cultura i de suport també des del punt de vista pressupostari, en uns moments en què la cultura pateix una situació de molta dificultat.

M'ha agradat aquesta definició que ha fet de la cultura, no?, en part filosòfica i en part filantròpica, amb el benentès que la cultura s'ha de situar en l'eix central de la política i que, a més a més, és un element de cohesió, d'avanç, de superació personal i social en tots els àmbits. I agrada que des d'un organisme com aquest, dedicat únicament i exclusivament a la cultura, es reclami l'atenció dels poders públics sobre aquesta qüestió com a eix fonamental de creixement democràtic, social i polític en tots els àmbits, no?

Respecte a la crisi. Bé, vostè ha fet esment de la importància que té l'impacte de la crisi en produccions i també en equipaments, i la necessitat de superar aquesta situació o d'intentar reorientar aquest increment que ha tingut en la productivitat cultural amb l'aplicació del nou percentatge d'IVA. I ha manifestat la necessitat de buscar noves fonts de finançament. I a l'inrevés del que ara comentava la portaveu d'Ini-

ciativa, jo crec que en aquest sentit vostè ha fet una incidència bastant interessant en la necessitat de la col·laboració publicoprivada. És a dir, afavorir la presència de la iniciativa privada com un element de superació d'aquesta situació de crisi que pateix el sector públic i que no podrà fer front a la iniciativa que es pugui impulsar des dels sectors públics i que s'ha de donar o s'ha de recolzar en el sector privat, no?, i la necessitat de buscar un finançament a fora.

I en aquest sentit jo també volia afegir que la necessitat de buscar un finançament a fora i la necessitat de generar sinergies amb altres governs, ja sigui amb el Govern espanyol o amb altres governs de la resta d'Espanya, amb altres comunitats autònomes amb les quals es puguin establir convenis o col·laboracions, o també la necessitat de buscar finançament en l'àmbit europeu..., no està gens afavorit si el que fem és una cultura bastant reduccionista basada en la identitat pròpia, amb una sola llengua, i no aconseguim fomentar totes les potencialitats que té la societat catalana en tots els sentits i la riquesa que suposa tenir dues llengües com a llengües oficials en les quals es puguin fer produccions culturals d'alt nivell. Com ho hem vist, per exemple, en els premis últims que s'han donat a pel·lícules elaborades per persones o a iniciativa de persones que han sorgit d'aquí, de Catalunya, i que han tingut un ressò importantíssim en els escenaris internacionals, i crec que això s'hauria de reconèixer.

I, per tant, jo crec que hauríem de repensar-nos de quina manera impulsem la cultura, no la catalana sinó des de Catalunya. És a dir, crec que és important afavorir aquesta superació, no?, de fer una cultura massa provinciana, massa interna, massa endogàmica, i aconseguir superar aquesta situació.

Per altra banda, també vostè ha fet a una idea interessant, que és la de superar el fet que és un sector subvencionat. I crec que això és important. I crec que això és important, perquè és cert que en aquests moments la diversificació de la cultura, la digitalització de la cultura afavoreixen una potencialitat econòmica que pot acabar amb aquesta idea que la cultura només viu de subvencions, i que genera una productivitat econòmica o una competitivitat econòmica interessant que afavoreix, doncs, la consecució de recursos. I crec que aquesta és una tasca que des d'un organisme com el Conca, doncs, es pot plantejar com a prioritària per tal de garantir aquesta superació que aquest és un sector absolutament subvencionat, i que hi han realment iniciatives i propostes que així ho demostren.

Respecte als reptes, els reptes. He parlat abans de la necessitat de superar aquesta situació, no? I vostè parlava de la necessitat que tingui una sostenibilitat pròpia i sobretot de buscar patrocini, atès que en aquests moments aquells que eren més importants, que venien potser de les caixes d'estalvis en l'àmbit cultural, doncs, atesa la crisi que viuen les caixes d'estalvi, no es podran recuperar. Però, en aquest sentit, també li dic que respecte a la necessitat d'afavorir la captació d'aquesta sostenibilitat, jo crec que la incorporació en aquests moments, i atesa la situació social i la consideració social que hi ha..., la necessitat d'afegir criteris de transparència. Em sembla importantíssim –impor-

tantíssim–, perquè jo crec que garantiríem també una certa millora en la concepció que es té socialment de la cultura.

I lloo aquesta idea que té d'aprofitar aquests recursos que ens arribin al màxim. I sobretot que aquells que estiguin esmerçats o que s'inverteixin en determinats equipaments culturals que s'hi posin al capdavant també persones que tinguin aquesta garantia de mèrit i capacitat per estar al davant d'aquests equipaments i poder invertir i aplicar aquests recursos de la manera més adequada per tal de treure'ls tota la rendibilitat.

I no volia acabar la meua intervenció sense referir-me a la trajectòria que ha tingut el Conca com a institució, senyor Duarte. Vostè fa dos anys que n'és el president. Aquest organisme ha tingut... (*Veus de fons.*) Encara no, bé (*veus de fons*) –sis mesos, bé. Doncs, la trajectòria que ha tingut aquest organisme. Com que vaig tenir la ocasió de ser ponent de la llei que el va crear, en aquell moment l'objectiu era crear un organisme que estigués format per persones vinculades, molt vinculades al sector que intentessin superar els canvis de governs, que garantissin una certa imparcialitat a l'hora de promocionar, ajudar, assessorar el sector cultural, i evitar-ne, sobretot, la despolitització. És a dir, l'objectiu era gairebé la substitució de la conselleria de Cultura per un organisme que, tal com s'havia fet en altres països europeus, tingués la responsabilitat de gestionar els recursos i la promoció de la cultura des d'un organisme independent.

I jo li volia preguntar exactament si vostè creu que aquest continua sent l'objectiu del Conca. Si vostè creu que en aquests moments, atesa la situació que es viu de duplicitat, de creació sistemàtica d'ens que fan la mateixa feina, no seria moment de simplificar i racionalitzar funcions entre la conselleria i el Conca fins al punt que un dels dos prengués la iniciativa definitiva sobre la política cultural que s'ha de prendre a Catalunya. I si realment vostè creu que hi ha una voluntat política per tirar endavant aquesta simplificació i racionalització d'organismes de cultura, que moltes vegades diversifiquen recursos, que no sempre s'inverteixen de la millor manera possible i que haurien d'invertir-se en el que realment interessa, que és la promoció cultural i l'afavoriment d'aquests objectius d'aconseguir una més i millor cultura per a tots.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara sí, és el torn del senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Hola, bon dia. Salutacions a tothom. Gràcies per la intervenció, per la conferència. Poques coses hi podem afegir, o dir, o corregir, eh? No és la intenció, en tot cas, de la intervenció o de les dues o tres reflexions que puguem expressar, intentar saber-ne més o... Però sí que fer avinents tres o quatre reflexions al voltant de l'exposició, però també al voltant de determinada concepció del que està passant al país, que segurament és

esbiaixada, li manquen dades, etcètera. Però si és percepció ja deu tenir alguna cosa a veure amb la realitat.

D'entrada, una reflexió que portem és que hi ha polítiques culturals, d'una banda, i hi ha cultura, d'una altra, no? Que són dues coses diferents que sovint tenen una interrelació, a vegades per a bé i a vegades per a mal. I amb la crisi s'està donant la situació que la relació, sovint, entre política cultural i cultura no és per a bé sinó que més aviat hi està infringint mal per determinats..., bé, per les retallades i per la situació política i de desconcert que s'està generant en el món de la cultura –que és la segona reflexió.

No hi ha hagut, o n'hi ha la percepció, no? –parlo de percepcions només–, des del poder institucional, un acompanyament al món de la cultura en el moment d'una crisi previsible, d'una reducció de pressupostos previsible, que ho era abans i que continua sent previsible, un acompanyament, sinó que hi ha hagut una caiguda lliure, no?, un «retallem». Per tant, bé: «Ressitueu-vos, no? Món de la cultura, ressitueu-vos en aquest nou escenari com pugueu, amb projectes a mitges, amb...» I això òbviament genera desconcert, aquesta perspectiva de caiguda lliure, que tampoc –tot són percepcions– no tenim la sensació que s'estigui redreçant amb un acompanyament, una mica, que s'anticipi en el temps al que ha de passar i, per tant, pugui donar consells, pugui donar indicacions, pugui això, anticipar-se en el temps. I genera, tot plegat, incertesa.

Tampoc pensem que hi hagi hagut, certament, la revolució necessària o el canvi radical necessari, per no dir-ne «revolució», en les polítiques públiques a l'hora d'entendre –bé, això és la tercera reflexió, però que va lligada amb la quarta– que vivim en un país on la cultura política, molt malauradament, respecte de la política cultural és que, si hi ha diners, se'n fa, i en excés, no? –i en excés..., diguéssim, amb opulència–, i si no hi ha diners, s'aparta i es tira endavant, no? Tancar un quiròfan, lògicament, és vist com a molt negatiu, no?, és percebut com un atac frontal, doncs, a uns drets, etcètera, però suprimir..., o sigui, abaixar dràsticament els pressupostos culturals és: «Bé, no ho has vist, que no hi ha diners? Quan n'hi hagi, doncs, ja farem “grapadores”, ja farem fòrums, ja farem..., ja gastarem, ja traurem la bitlleta i anirem pel món de l'opulència», no?

I aquesta, que era la tercera reflexió, el canvi radical en el model de les polítiques culturals, no sabem o no percebem... Sabem que es venia de l'opulència en determinades iniciatives –en determinades iniciatives–, però no percebem que hi hagi hagut un canvi radical a l'hora d'entendre que si aquesta és la cultura política del país... I òbviament hi estem en contra, que sigui així, la cultura del país de reducció..., o sia que la cultura és el primer que cau en qualsevol pressupost que es retalla, no? Hi estem en contra. Però si aquesta és la cultura i aquesta és la realitat, quins consells, quines indicacions, quins esquemes de treball es poden generar amb una migradesa pressupostària o en aquesta nova situació?

Des de les polítiques culturals i des de la institució, perquè des de la societat afortunadament la cultura

es crea i es recrea, i persisteix, i busca noves fórmules, i s'inventa Creative Commons, i s'inventa microfinançaments, i s'inventa circuits improvisats, i s'inventa micropressupostos. I s'inventa moltes altres coses per perviure i per recrear, justament, i per ser allò que és important en la cultura, no?, que és que hi hagi vies d'expressió artística de les angoixes i dels canvis que viu la nostra societat. I això, per sort i per fortuna, continua passant amb noves fórmules de supervivència.

Però que potser caldria, doncs, des de la política cultural –per tant, des de la institució–, analitzar i fer aquest canvi radical de concepció. No es podran finançar equipaments unifuncionals, no?; ara mateix no se'n faran de nous, bàsicament tindran una... Però com ho fem per escampar la cultura amb altres sistemes, segurament poc ortodoxos, d'acord amb l'època de què veníem, no?, però haurà de fer una revisió de com... I penso que el Conca, doncs, està en situació de fer-la, i així m'ha semblat que tenia com a... (*S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ostres, ja? (*Pausa.*) Ràpid!

Bé, doncs, no, no; ho deixo aquí. Ja està.

El president

Moltes gràcies. Torn ara per al senyor Antoni Balasch, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Antoni Balasch i Parisi

Sí. Gràcies, president. En primer lloc agrair la presència, òbviament, del senyor Carles Duarte, com a president, i de tot l'equip del Conca –agrair-los-hi aquí– per fer un balanç, per fer una avaluació, per donar la cara i per fer un exercici clar de transparència. I penso que s'ha fet –i ho veiem així– amb molta claredat, amb molta vehemència, amb molta passió i amb molt coneixement, la qual cosa encara és més d'agrair. A més, s'ha fet amb abundor de dades, s'ha fet amb molta intensitat, amb una memòria entenem nosaltres que molt extensa, que molt profunda, amb un contingut sobri i amb una exposició, que ja ho he dit abans, molt clara. I per això els torno a fer un nou agraïment, si és que hi cap encara.

Amb totes aquestes funcions que vostès tenen, agraïm..., més que s'hagi fet d'acord amb aquestes funcions que tenen d'avaluar, d'assessorar, de vetllar, de fer auditoria, doncs, que s'hagi fet –i així ho hem interpretat nosaltres– des d'un concepte neutre, de neutralitat, des d'un element distant de la deriva ideològica. Ens ha agradat molt, això. Que se sigui valent, també, des d'una plasmació de la realitat. Perquè si no, ens estem enganyant, i no hi ha res pitjor que autoenganyar-se. Des de la complexitat, també, que comporta l'extensió de la paraula «cultura» i de la quantitat de mons que caben aquí dins –des d'aquest concepte antropològic al món del saber, etcètera–, i també que sigui molt estructurat i fet amb molt de rigor.

I, per tant, la memòria, que està feta des de l'anàlisi, camina cap a redefinir un model, i que conclou amb uns compromisos, entenem també que té un dibuix

definit molt, molt vàlid per a tothom –molt intens i molt vàlid. Per tant, els compartim, nosaltres, els compromisos aquests, des de la racionalitat, des de la capacitat de projecció de la mateixa cultura –de la cultura catalana–, des del rigor, des del pluralisme, i també des de la transversalitat que cal que tingui.

En tots els àmbits hi ha unes idees que supuren i que es van repetint constantment: la baixada, la reducció d'usuaris de la cultura; la reducció i la retallada dels ajuts tant des de Catalunya com els provinents del Govern central; la reducció de la capacitat econòmica de les empreses culturals, que també veuen migrats els seus ingressos i, per tant, tenen menys capacitat dispositiva de diners per aportar-los; la reducció de l'aportació social de les caixes, que també ha sortit. I, òbviament també, el retard en els pagaments, que és una deriva que no ha parat, també, d'anar sortint, que és veritat i que tots plegats crec que hauríem de fer un planteig de força de país perquè al final estem al mig de dir: «Home, algun dia que ens deixin a nosaltres governar els nostres diners aquests retards segurament que no hi seran, perquè és una efecte que ve derivat d'unes altres circumstàncies en les quals no m'estendré ara.»

I també, un altre element, que va sorgint en molts àmbits, que és l'element de la pirateria i el greuge que fa en el sentit que en aquest diàleg drets d'autor i usuaris..., doncs, que fa un deteriorament també de les possibilitats d'activació de la cultura.

També hi ha un altre element molt transversal, que és l'element de les noves tecnologies, enteses, doncs, com un concepte –ho ha dit vostè– omniabastador, amb una cultura policèntrica, apostant per noves fórmules que cal reflexionar i que cal analitzar, amb uns nous estàndards segurament comportamentals i, per tant, culturals d'una societat que estem variant i que ens està variant. Que també comporta elements d'agilitat de gestió; que també fa una reflexió en el tema de la pirateria, òbviament, i que hi té molt a veure. Que també comporta elements positius, com pot ser l'abaratiment de costos, com l'agilitat –que ja ho he dit abans–, com noves estratègies de distribució, i que, per tant, una minorització de costos pot animar una miqueta el sector, com ja ha sortit. I també una fàcil internacionalització, que és un dels altres conceptes que s'ha anat repetint, també, necessaris per a la pròpia cultura, com la promoció del talent i de la captació de talent des de les dues vessants, no?

En tant..., les noves tecnologies entenem que són el problema i són la solució. És una dualitat, així, molt complexa. Són l'ofec i són la democratització, són la recessió i són el recurs, i són l'empobriment i són la riquesa. És un gran diàleg, és la gran aposta. Jo crec que és el gran esforç que hem de fer tots plegats per veure quina és la dimensió real de les potencialitats que ens donen per ubicar tot el món de la cultura en aquest context determinat.

Compartim l'enfoc dinamitzador econòmic que té la cultura. No ha sortit tant aquí, però òbviament té molt a veure amb temes no només directes de..., sinó amb l'aportació que fa via turisme, amb els índexs de tu-

risme que manifesta a Catalunya que ve per l'activitat cultural i pel patrimoni cultural que tenim. I, per tant, té raó de ser, més que mai, que sigui un clúster i que es treballi com a tal. I òbviament també lligat amb el tema de la internacionalització, com aquest factor que tenim de captació de turisme.

I compartim també el concepte de la cultura lligada a la cohesió social. La cohesió social d'un poble, la cohesió social d'una societat, una societat ben travada, amb elements compartits, amb elements discordants, però sempre a partir d'una cohesió des d'aquest concepte ampli de cultura.

Compartim també aquesta coordinació que cal en el sistema educatiu, i aquesta implicació del sistema educatiu amb el foment i difusió i participació en la cultura. També, el criteri de territorialització. Fonamental –fonamental. L'anàlisi, també, que es fa sobre l'impacte digital també el compartim. Miro d'abreujar.

També tot el que fa referència a les noves fonts de finançament..., també les compartim, tant des d'aquesta col·laboració públicoprivada, el micromecenatge, etcètera. La independència, i la professionalitat i la capacitat professional també entenem que són fonamentals per abordar-ho amb plena decisió, com també ho ha de ser la transferència del coneixement, entenent el coneixement com un element que ens ha d'aportar nous productes culturals ja, diguem-ne, totalment implementats. I també, aquesta avaluació permanent, que no deixa de ser sinó rigor, eficiència i transparència, i, per tant, fonamental.

Me centraré ara en diferents àmbits molt concrets i faré algunes preguntes per tal d'intentar, potser, aclarir alguns conceptes. Hi hauria una gran pregunta, que fóra aquella de dir..., i en aquesta les podríem incloure totes: què cal fer perquè la cultura sigui una potent estructura d'estat? Però és tan àmplia, aquesta, que potser és molt complexa de contestar, i per això em referiré a algunes de molt més concretes.

A l'informe diu que fan falta plataformes d'intercanvi i de treball comú entre el sector de la tecnologia i el cultural. La pregunta és: com fer-ho? Possibilitats de fer-ho via jornades tècniques, mercats d'interessos compartits... Penso que és important, i, fins i tot, si hi ha possibilitats, que des de Catalunya ho poguéssim capitalitzar. El Mobile World Congress penso que aporta al món de les noves tecnologies una eina important. Si poguéssim sortir perquè Catalunya despuntés a nivell d'eix de trobada cultural molt potent a nivell internacional, penso que ens donaria molta força.

Pel que fa al sector del llibre, la venda per internet òbviament està reconfigurant el mapa i les llibreries tradicionals. Com afecta el sector aquest canvi? Cap a quin format de llibreria caminem? Desapareixen llibreries històriques i molt potents, com la Catalònia o la Robafaves, de Mataró, però, en canvi, n'apareixen moltes més en quantitat. Com es dibuixa tot aquest canvi?

Pel que fa al sistema bibliotecari, que compleix una important funció educativa en el territori, doncs, fer una reflexió que, per exemple, als pobles petits potser

canalitzar –jo, almenys, com a alcalde de poble petit ho tinc clar, una altra cosa és que vagi equivocat– que la biblioteca del poble, del municipi, té i ha de ser biblioteca de l'escola. Optimitzem recursos, impliquem l'escola en la biblioteca, generem una activitat, com dèiem abans, participativa de l'escola en el món cultural, etcètera. I òbviamment treballem per al reequilibri i per a l'optimització de recursos.

Pel que fa referència a la gran capacitat creativa de Catalunya, que necessita circuits on pugui ser exhibida, i els circuits a Catalunya es diu que són massa dèbils, com ho podríem fer i què fer per enfortir-los fóra una altra qüestió a plantejar. Una altra reflexió.

Una altra, encara, en el sentit que s'han construït molts grans equipaments, que és un dels valors que es valora positivament, però hi ha descoordinació entre polítiques de suport a la producció i a la difusió. En tot cas, com caldria establir aquesta coordinació, cap a on caldria encarar-la, com portar-la a terme?

I, en tot cas, també, pel que fa referència al tema de la banalització de la cultura, doncs..., i com que també ha sortit el tema dels mitjans de comunicació, quin paper poden jugar els mitjans de comunicació per trencar aquesta banalització, aquest procés de banalització? Quin paper hi haurien de jugar? Quina incidència tenen en aquesta banalització, en el sentit positiu o negatiu?

I són aquestes, bàsicament, les preguntes de cara..., a fer. I no voldria, òbviamment, acabar sense tornar-los a agrair la profusió de l'estudi i, per tant, la seva validesa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Duarte, té un torn ara per respondre les diferents preguntes i reflexions que li han adreçat els grups parlamentaris. Té trenta minuts per fer-ho.

El president del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies a tots els portaveus que han intervingut. Des del Conca entenem que nosaltres tenim una responsabilitat i un compromís que ens vinculen especialment a aquest Parlament. Vam ser nomenats i creiem que la naturalesa de la nostra funció adquireix la seva veritable dimensió en sessions com la d'avui. I, a més, diguem-ne, en el diàleg i en la col·laboració que en el futur puguem mantenir des de la convicció que també aquí cal construir una aliança entre el món cultural i el món polític: reconstruir-la, reforçar-la, relançar-la, per superar amb èxit aquest gran examen que tenim tots davant. Jo els agraeixo, de veritat, molt de cor l'actitud de tots vostès en les seves intervencions i la valoració que s'ha fet de l'informe que s'ha presentat.

Hi ha un retret que..., vaja, ben justificat i el qual d'entrada ja accepto, l'entomo i en demano disculpes, pel retard en la recepció que vostès han tingut de l'infor-

me. En el seu moment, quan nosaltres vam demanar formalment la compareixença, en vam fer una tramesa que va fer que quedés dipositat en l'arxiu del Parlament. I després, segurament massa tard, per problemes, en fi, de maquetació, doncs, perquè..., potser per les ganes nostres de fer-los arribar el document en la versió més definitiva. Entenguin-ho d'aquesta manera, no pas per cap desatenció ni per cap voluntat d'amagar cap informació, al contrari, sinó per senzillament per presentar-los-el, diguem-ne, en la forma més semblant a la versió definitiva del document. Doncs, això segur que ha retardat en excés la presentació, la tramesa, que entenc que s'ha fet individualment a tots vostès. En fi, crec que per part nostra el vam fer enviar ahir, però, de tota manera, en demano disculpes, i ho dic molt sincerament. D'aquesta errada, mirarem d'aprendre'n per fer-ho millor.

Aquesta és la primera compareixença del Conca actual. Vam ser..., ens van nomenar vostès. Diguem-ne, el Parlament anterior, però ens va nomenar el Parlament, doncs, poc abans de l'estiu. I des d'aleshores la mateixa dinàmica parlamentària no havia fet possible, pel procés electoral, que es produís una compareixença. Doncs, aquesta és la primera vegada que ens presentem davant de vostès.

Diverses de les seves intervencions han fet referència a una qüestió del marc competencial. I començo per la intervenció de la diputada Teresa Vallverdú, d'Esquerra Republicana, que, diguem-ne, em demanava com vivim nosaltres el marc competencial actual: quines funcions entenem que exercim, si això ho podem fer còmodament, si hi ha una relació adequada amb les institucions de govern.

El Conca és un òrgan creat des d'aquest Parlament amb un debat competencial que jo crec que s'ha fet feixuc de viure des del sector cultural, fins al punt que ha arribat a produir-se la percepció que el Conca només es preocupava de les seves competències, no?, que l'únic de què parlàvem amb relació amb el Conca és quines competències tenia, quines podia absorbir i quines podia... I en això, des del Conca actual no hem volgut, diguem-ne, insistir-hi. No hem volgut caure en el que entenem que en el context actual en què aquí s'ha dit –vaja, que nosaltres ho hem intentat explicar i tots vostès ho han reflectit també en les seves intervencions– que hi ha actors de la cultura en situació de greu risc, infraestructures tancades o amb una vida molt letàrgica, professionals del món de la cultura que no tenen feina... I, clar, diguem-ne, que ara nosaltres reprenguéssim aquest debat, de dir: «Escolti'm, és que nosaltres...; l'eix de l'activitat del Conca ha de ser eixamplar les seves competències.» Home, gairebé seria escandalós, no? I, per tant, diguem-ne, nosaltres no hem volgut plantejar això. La nostra funció entenem que en aquests moments no és la de qüestionar sinó la de treballar en funció de les competències que se'ns han assignat.

Això no vol dir, senyora Vallverdú, que nosaltres, diguem-ne..., que hi hagi unanimitat a considerar dins del Conca que el marc competencial actual és el que ha de ser, eh? Però, diguem-ne, no ho dic des de la resignació ni des de la crítica, ho dic des del que ente-

nem que és un exercici de responsabilitat. I, per tant, diguem-ne, molt humilment. Ara el que se'ns demana és arromangar-nos, treballar, i és això el que tenim com a prioritari.

Respecte de la seva intervenció, vaja, no és retòrica l'afirmació d'una coincidència molt àmplia amb les seves paraules. I, per tant, diguem-ne, no..., en fi, trobo que té tota la raó quan parla de les bases de fang en què es pot construir un país si la cultura no hi ocupa un lloc preeminent. La seva consideració sobre la quarta pota de la cultura en l'estat del benestar. Trobo encertat això que planteja de dir: «Escolteu, en el cas de l'IVA s'ha de plantejar un IVA superreduït per a la cultura.» Per tant, diguem-ne... En fi, no la replico perquè senzillament hi ha una coincidència amb les seves consideracions. Per tant, sí.

Això. Dir-li que nosaltres entenem que les competències actuals del Conca poden ser revisades, però que francament no és la nostra prioritat en aquests moments per les circumstàncies que vivim.

Quant a la intervenció del diputat Elena, em plantejava també una reflexió sobre com vivim, el Conca, aquest moment actual. D'entrada, sincerament, amb molta angoixa –amb molta angoixa. No per al Conca com a tal, que, diguem-ne, en fi, evidentment ens preocupa i ens obsedeix fer bé la nostra feina. Però no li amago l'angoixa amb què el Conca duu a terme la seva feina. No per les limitacions pressupostàries o de personal, que entenem que nosaltres en aquest sentit no tindria justificació que tinguéssim un tracte privilegiat o preferent, per descomptat, sinó per al sector, eh? Perquè realment, és clar, nosaltres ens passem el dia reunint-nos amb persones, amb entitats que pateixen, i que pateixen molt, i intentem fer-hi acte de presència, intentem ajudar, donar suport dintre de les limitacions dels nostres recursos.

Ara, el que sí que és cert és que ens sentim molt compromesos, diguem-ne, a fer-ne discurs públic –a fer-ne discurs públic. És a dir, a explicar què és el que passa. Però no amb un esperit merament reivindicatiu o de denúncia, amb tot el respecte per a qui ho vulgui plantejar en aquests termes, sinó amb un exercici de seriositat, de rigor, de responsabilitat, de presa de consciència col·lectiva sobre el paper central que la cultura té en aquest país. Si és que nosaltres, quan ens llevem al matí ens mirem, ens observem al mirall, diguem-ne, continuem sabent qui som i emprenem la nostra vida diària des de la consciència de qui som.

La cultura és qui som, eh? –la cultura és qui som. És a dir, si situem en un lloc marginal allò que ens defineix, allò que ens permet de reconèixer-nos a nosaltres mateixos col·lectivament i individualment, vaja..., és que és... –em sembla que vostè també s'hi ha referit– suïcida, no?

I, en realitat, el que..., diguem-ne, tinc la percepció íntima que, en part, el fet d'haver situat la cultura en un lloc massa marginal, eh?, en el sistema de les nostres preocupacions, en el nostre marc conceptual, en el nostre model de país..., tenim una part del problema que el país està patint. És a dir, aquesta crisi té molts culpables, però un d'aquests culpables és la desaten-

ció a la cultura o el fet de no adonar-nos de fins a quin punt és crítica per construir una societat consistent.

En tot cas, diguem-ne, la relació amb el departament és una relació correcta, positiva, constructiva, però nosaltres no... Vaja, i, a més a més... Per exemple, les reunions territorials que hem fet no les hem fetes en cap cas a les seus del Departament de Cultura, eh? Nosaltres hem dit: «Escolteu, nosaltres som nomenats pel Parlament, ens reunirem en altres espais.» No volem ser percebuts com un òrgan del Departament de Cultura, de cap manera. Hi ha una relació correcta, hi ha una relació constructiva, però nosaltres mantenim la nostra línia de treball, perquè és que, diguem-ne, la independència i la transversalitat –aquí s'ha dit– és l'eix i el motor i el que dóna sentit a la nostra feina. No podem ser percebuts, ni ho volem ni ens en sentim, com a integrants d'un òrgan administratiu.

Vostè parlava..., demanava per la línia vermella. És que les línies vermelles ja hi són ara –és que les línies vermelles ja hi són ara. És que no podem fer més passes enrere en el camp de la cultura. És a dir, no és dir –em sembla que també ha sortit abans: «Escolti, miri, a quin punt arribarem per poder dir que...?» No, és que la línia vermella ja hi és. És que el que s'està en aquests moments posant en risc difícilment podrà ser reconstruïble, que requerirà un enorme esforç de reconstruir. No, no és retòric. No és un discurs, el que estem posant damunt la taula. Hi estem posant una realitat que és dura i que exigeix respostes convincentes, radicals, fermes.

I això ho dic –com deia la diputada Mejías– des del compromís, des de la optimisme... Escolti, jo no vinc aquí a fer cap pronunciament tràgic, no vinc a presentar la cerimònia de defunció de la cultura d'aquest país. No. Nosaltres, des del coneixement, des de l'estimació profunda, des de la passió –com ha dit el diputat Balasch– per la cultura, diguem-ne, creiem absolutament en el paper i en el present i en el futur de la cultura d'aquest país. No ens hi trobaran, a nosaltres, entre els que s'hi resignen; no ens hi trobaran, a l'hora de fer pessimisme. Ara, la realitat és aquesta, i responguem-hi amb responsabilitat. No amaguem el cap sota l'ala, perquè la línia vermella ja la tenim davant.

Vostè parlava d'incertesa respecte dels pressupostos. No em correspon a mi, evidentment, doncs, decidir quan s'han de tramitar els pressupostos públics. El que sí que li vull afegir és que la incertesa no es produeix sobre quan i quant, en el sentit de quan s'aprovaran els pressupostos i de quin serà l'import, sinó –com comentava em sembla que era la diputada Camats– sobre quan es cobrarà el que es deu, eh? Perquè aquí hi ha un problema molt seriós que està posant en risc molts projectes, que és, diguem-ne, quantitats assignades i no percebudes, no? I aquest, diguem-ne. Entenc que..., en fi, sóc perfectament..., no sóc un illús, eh? Sóc perfectament conscient de quina és la realitat, però precisament perquè en sóc conscient reclamo que tots els estaments que hi puguin intervenir ho siguin i actuïn en conseqüència.

No vull tampoc diferir..., vaja, no allargar-me gaire. El diputat del Partit Popular –el diputat del Partit Popu-

lar–, ell ha fet una intervenció... Jo li agraeixo, eh?, les referències que ha fet a aspectes com, per exemple, el del turisme. La veritat és que per mi... Algun altre de vostès també s'hi ha referit, i el senyor Milián ha volgut posar en relleu la relació del turisme i la cultura. Jo crec que en aquest país ens hem trobat massa sovint que hi ha hagut un menyspreu mutu entre cultura i turisme. És a dir que els sectors turístics han considerat que els sectors culturals eren..., diguem-ne, no tocaven de peus a terra i que eren gent que volava pels núvols, i que des dels sectors culturals s'ha tingut un gran menyspreu cap al sector turístic perquè han considerat que eren mercantilistes i que no teníem cap mena de sensibilitat cultural.

Aquest país té una potència econòmica molt important vinculada al turisme cultural. És que si nosaltres analitzem quina és la força del turisme, si analitzem les dades... És qüestió de mirar-ho fredament, escolti'm. Els turistes que han visitat aquest país, quants han fet a dins de la seva programació de vacances o de visites atenció a aspectes culturals? Clar, és que és un percentatge importantíssim. I, a més a més, pensant en el territori, per exemple, no?, que aquí s'ha comentat. Això és importantíssim. És a dir, la cultura i el turisme s'han de fer aliats, no es poden mirar ni amb menyspreu ni com a rivals ni com a realitats antagòniques. Han de confluïr en el que és la dinamització del territori i en el que és la dinamització del conjunt de l'activitat econòmica cultural.

Vostè s'ha referit a les meves declaracions del mes d'agost sobre els premis nacionals. En fi, jo no voldria entrar ara en aquest punt a fons, perquè no és, entenc, el tema de l'informe. En tot cas, molt breument, el que sí que li vull concretar és: primer, nosaltres som molt conscients que quan es va establir la Llei del Conca es va fixar com una de les funcions vetllar per la presència i la protecció de les llengües pròpies de Catalunya i de l'Aran en l'àmbit de la creació artística. I, per tant, diguem-ne, som conscients i assumim aquesta responsabilitat i aquest compromís. I, al mateix temps, nosaltres creiem profundament que no és possible establir exclusions a l'hora de fer una valoració de conjunt del que és la producció cultural del país, eh? I, per tant, diguem-ne, tothom que és creador cultural en aquest país ha de poder ser considerat, ha de poder ser valorat. Amb independència que també s'incorpori aquest factor, diríem, d'una atenció de suport preferent al que és la cultura i la llengua pròpies, però amb una visió inclusiva, amb una visió que faci que ningú no es pugui considerar ciutadà de segona des d'un punt de vista del que és un actor cultural d'aquest país.

Aquesta és la nostra convicció, diguem-ne. Tenim clar quina és la llengua pròpia del país, i, a més a més, volem que tothom se senti part d'aquest país i que el Conca no sigui en cap cas un instrument que visualitzi cap tipus d'exclusió.

Vostè també ha parlat de les biblioteques, i la veritat és que les biblioteques en aquest país són importantíssimes. Vostès, si miren l'informe –sé que ho han fet, però, vull dir, entenc que és culpa nostra que no ho hagin pogut fer amb tota l'atenció necessària–, veuran que hi ha 811 biblioteques a Catalunya, en els annexos.

I, per tant, que és el segon tipus d'equipament cultural més important que hi ha en aquest país, precisament les biblioteques. I que, com vostès probablement ja deuen recordar perquè deuen haver sentit aquesta xifra, hi ha de l'ordre de 3 milions de persones amb carnet de bibliotecari en aquest país, eh? Ai, de bibliotecari –disculpeu–, d'usuari de biblioteca. Déu nos en guard que tinguéssim 3 milions de bibliotecaris! (*Remor de veus.*) No sabríem on trobar-los feina.

En tot cas, per tant, parlem d'una realitat importantíssima, que té a veure amb l'accés a la lectura, que té a veure amb la vida cultural del país. Hem d'aconseguir que les biblioteques siguin dinamitzadors de la vida cultural d'aquest país. No és només un espai per anar-hi a consultar llibres. També, però és un espai viu, eh?, és un punt de projecció de cultura, no?

En fi, i vostè després ha fet referència a diversos sectors: als museus, al teatre, al tema del mecenatge. Nosaltres en aquest informe hem inclòs l'anàlisi de diversos sectors, però voldríem que aquest informe l'entenguessin també vostès no com un punt que es tanca en ell mateix, eh? Diguem-ne, el Conca no considera tancada la seva feina de reflexió amb l'informe. La nostra voluntat és de continuar aquesta reflexió en el període que vostès ens han concedit per dur a terme la nostra feina, en aquests cinc anys. Doncs, entrar sistemàticament en tot el sistema cultural, en totes les estructures que funcionen dins el nostre sistema cultural, en tots els àmbits. I, a més a més, dins de l'any, al llarg de l'any, aprofundir-hi, eh?

I, per tant, diguem-ne, no considerin aquest document com un informe tancat. En realitat, aquest document, si vostès s'hi fixen, que té un títol que és *Crisi, incerteses i sinergies*, diu «estat de la cultura i de les arts 01, 2013», eh? Per tant, diguem-ne, entenem que hi haurà altres documents que el Conca anirà elaborant al llarg de l'any sobre aspectes sectorials. I, per tant, diguem-ne, en fi, entenem que nosaltres no podem limitar-nos a una reflexió general, sinó que hem d'aprofundir-hi.

Pel que fa a la intervenció de la senyora Camats, moltes gràcies també per les seves consideracions. Plena coincidència amb el fet que el sector cultural ha de ser percebut com a motor econòmic. Ens hem equivocat apostant per altres sectors menys substancials, més efímers, més inconsistents. L'economia del país... És a dir, Catalunya davant del món té molt a veure amb la cultura. Evidentment, no cal insistir, doncs, amb Miró, amb Tàpies, amb els grans artistes..., amb Jordi Savall. Per descomptat.

Però és que també des d'un punt de vista cultural, eh? Diguem-ne, aquí tenim la seu d'editorials com Planeta, que és una de les grans editorials del món. Tenim un teixit polièdric, un magma esplèndid d'editorials, de grups teatrals, de gent que es dedica al circ. Aquest país enamora quan tu el recorres i parles amb la gent que es dedica a la cultura. Aquest país és fort, és sentit, té ànima gràcies a la cultura i a la gent que fa de la cultura una part central de la seva existència. Això ho saben tots vostès, perquè en el territori, en els grans creadors, tots ells sumats... Tot això fa una

realitat magnífica que també té una plasmació des d'un punt de vista econòmic.

I totalment d'acord amb vostè. Nosaltres, pel que fa al vessant social... Vostè, jo crec que es deu haver adonat que precisament aquest és un dels eixos de l'informe, eh?, diguem-ne, entendre la cultura també reivindicant-ne el pes econòmic i també afirmant que la cultura juga un paper decisiu en la realitat social del país i en la capacitat vertebradora del país. I és veritat, la cultura ha de tenir una funció de capacitat de desvetllar i de fonamentar la capacitat crítica dels nostres ciutadans.

En tot cas, vostè ha parlat de pagaments pendents. Li acabo de donar la raó i m'hi sumo, i ho reblo, si convé.

I, evidentment, la transparència. Nosaltres ens definim per una exigència de transparència, que la fem aplicable a nosaltres i que la farem aplicable en tots els àmbits on puguem incidir.

És veritat, en fi, que les competències actuals del Conca, per exemple, en l'àmbit dels ajuts són d'una determinada naturalesa, que és més de tutela, de supervisió, però, en tot cas, diguem-ne, hi és. També és cert que nosaltres ens hem trobat amb un període molt condicionat pels calendaris polítics, diguem-ne, parlamentaris, electorals, etcètera. Però que el nostre propòsit, el nostre compromís i la nostra exigència és d'anar a fons, diguem-ne, a contribuir a garantir que tots els diners que es puguin dedicar a la cultura tinguin una gestió transparent, tinguin una gestió que correspongui a criteris d'excel·lència, tinguin una gestió del màxim rigor.

Pel que fa a la intervenció de la diputada Mejías, moltes gràcies per les seves paraules amb relació al fons de la intervenció i del discurs. Nosaltres creiem profundament en aquesta col·laboració publicoprivada, però també l'entendem perquè ens sembla que és essencial en aquests moments de fragilitat dels pressupostos públics. I perquè, a més a més, escolti..., sí, però, a més, és perquè hi ha una responsabilitat. Vaja, vostès saben que en aquest Conca jo hi sóc, en part, per això. Perquè, diguem-ne, cadascú representa un àmbit concret i el meu..., més enllà de la meva condició de poeta, que, per descomptat, és la més essencial, en aquests moments professionalment sóc director d'una fundació, que és la plasmació d'un exercici de responsabilitat des d'aquesta perspectiva.

I nosaltres, diguem-ne, entenem que això és fonamental, que el món econòmic no es pot desentendre de la realitat cultural del país. De cap manera, eh? I jo crec que d'això, diguem-ne, només ens en podem sortir sumant i cadascú assumint-hi la seva responsabilitat. Ara, també és cert que a aquesta participació privada se li ha de dir que sí i que més, i que, diguem-ne, és un exercici de responsabilitat que li hem de demanar al món econòmic que faci, però que això no pot justificar una minva dels recursos públics, no? És a dir que hem d'intentar..., escolti'm, recursos públics sí, que no sigui una excusa per reduir els recursos públics.

Pel que fa a la simplificació de les administracions i les competències del Conca i les del Departament de

Cultura, jo crec que en aquests moments no hi ha col·lisió, no hi ha reiteració, el que hi ha és una funció per part del Conca... Per exemple, en el cas dels ajuts, el Conca no en convoca directament. Es fan tots dins el Departament de Cultura, a través de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural. El que sí que nosaltres fem és, diguem-ne, influir molt decisivament sobre les que afecten la creació i la formació, i, després, supervisar totes les altres, amb el benentès que probablement els mecanismes –vaja, «probablement», segur– s'hauran de revisar molt més a fons de cara a les properes convocatòries.

Pel que fa a la intervenció del senyor Arrufat, moltes gràcies també per les seves paraules. És veritat –i és lògic, d'altra banda, eh?– que des de la política hi hagi la temptació de confondre política cultural i cultura. I realment la cultura és molt més que les polítiques culturals, per sort. En tot cas, diguem-ne, és molt encertat el que vostè diu: aquest país és fort, i ho ha estat i té sentit des de la cultura. I ho ha estat fins i tot quan no hi havia polítiques culturals o quan les polítiques culturals eren manifestament contràries al fet, diguem-ne, que hi hagués una emergència de talent, no? Per tant, té tota la raó. Nosaltres, des del món de la política cultural, si és que nosaltres ens hi podem situar –nosaltres més aviat ens hi sentim a mig camí, no?–, doncs, en fi, reivindicuem aquesta perspectiva i aquesta mirada.

I té raó quan diu que el món de la cultura de vegades, en aquest cas, s'ha sentit més a prop de la caiguda lliure que de l'acompanyament. És certa, la seva reflexió. També crec, vaja, que fa una autocrítica, des del punt de vista de la política, ajustada que no hi ha cultura pública de la gestió..., o que no hi ha hagut prou cultura pública de la gestió dels recursos aplicats a la cultura. I que quan n'hi ha hagut, doncs, de vegades no s'ha fet, diguem-ne..., s'han creat equipaments o infraestructures que dius: «Bé, però això quin sentit té?», no? Diem: «És que n'hem de fer, n'hem de fer, n'hem de fer», i al final, doncs, resulta que hi ha hagut segurament una proliferació desmesurada.

En l'informe se'n parla, d'això: la necessitat de coordinar, la necessitat de veure el país com una totalitat. Ep! Una totalitat on el territori sigui importantíssim, on la mirada territorial sigui bàsica, eh? No una unitat basada en una mirada única des de Barcelona. I també, evidentment, té tota la raó pel que fa a la interconnexió.

Pel que fa al diputat Balasch, de Convergència i Unió, moltes gràcies per les paraules que ens ha adreçat respecte, en fi, de les característiques del nostre informe. Coincidència plena amb la denúncia de la pirateria. Fixin-s'hi, vostès, que nosaltres hem parlat de l'estatut del creador, precisament perquè... Hem parlat també la pirateria en general, i del món digital, i del cinema i del llibre, però és que, a més a més, quan parlem de l'estatut del creador, parlem d'això: de protecció del creador davant del que és, en fi, una tendència a considerar que el treball creatiu dels altres és objecte de poder-ne disposar lliurement sense que hi hagi retribució, com si els creadors poguéssim viure de l'aire.

Per tant, diguem-ne, protecció, denúncia de la pirateria, estatut del creador.

Nou paradigma? Sí. Nosaltres hem de fer que la cultura no pugui ser percebuda per les generacions més joves com un fet del passat, com un fet que interessa els més grans. Això és inacceptable. Hem de trencar aquesta dinàmica, hem de trencar aquesta inèrcia. La cultura és de tothom, i els més joves l'han de sentir com a pròpia i se l'han de fer seva. I ells també han de ser protagonistes de la cultura del país. La cultura no és una realitat tancada com la d'una peça de museu. És una realitat en transformació, dinàmica, oberta, que només té sentit si tothom hi aporta el que sap i pot.

I, per tant, diguem-ne, s'ha de fer un nou paradigma i l'han de fer amb una ment oberta, eh? Conscients d'on venim, amb energia, amb convicció i també molt oberts a incorporar, a integrar i a adreçar-nos a aquestes noves generacions, que han de fer de la cultura, també, una de les seves bases existencials.

Dinamització econòmica de la cultura des del turisme..., ja ho ha vist quan em referia a la intervenció del diputat Milián. Totalment d'acord.

La cultura com a eina de cohesió. S'ha parlat de les noves formes de finançament. Ens hi hem referit, cal insistir-hi. Amb rigor, eficiència, transparència..., totalment d'acord.

Pel que fa a la interrelació entre tecnologia i cultura, vostè ha parlat de jornades, vostè ha parlat de mercat d'interessos compartits. És evident. També hi ha altres manifestacions: els videojocs... Escolti'm, és central –es central. És a dir, aquest país necessita mirar el futur i construir-se, també des d'un punt de vista econòmic, sobre bases que posin en relació cultura i tecnologia. Això forma part de l'èxit possible d'aquest país. Segur, eh? I, per tant, diguem-ne, hem de jugar-hi, hem d'apostar-hi fort i posar-hi tots els mecanismes: jornades, fires, mercats, el que sigui, eh? I evidentment, intel·ligència, acció i línies d'actuació des de les institucions públiques que hi incideixen.

El sector del llibre viu una transformació radical per la comercialització, per l'accés que evidentment s'està produint al llibre des de la plataforma digital. Evidentment aquí també hi ha el factor de la pirateria, evidentment aquí també cal combatre-la. Però, diguem-ne, viure la situació actual des del resistencialisme és un absurd, eh?

Nosaltres entenem... Vaja, i el sector del llibre està fent passos valents. Liberdrac, per exemple, eh? Aquesta... S'estan fent passos molt intel·ligents i molt valents des del món de les llibreries. Hi ha tot el sistema... Per exemple, l'Iberdata; el sistema de seguiment de vendes de llibres, que això està funcionant ara –estem parlant de coses que estan passant ara, eh?, fa molt poc. L'Iberdata, Liberdrac per a la venda de llibres digitals a través de les llibreries. S'hi està reaccionant, i des de les institucions s'hi ha d'ajudar i s'ha de potenciar. I en tot això, evidentment, les biblioteques no poden ser, diguem-ne, vistes com a enemigues del procés sinó com a aliades del món del llibre. Les llibreries, vostès ho saben, en el territori són fonamentals. Abans he parlat de la biblioteca, la llibreria és un cas equivalent. Una llibreria en determinats municipis és un centre de dinamisme cultural. I clau, eh?

I vostè ha parlat també de capacitat creativa. Evidentment, hem de crear espais perquè els nous creadors puguin projectar-se, puguin crear-se, puguin trobar l'espai des d'on créixer.

Vostè ha parlat dels equipaments i de la funció social dels equipaments. Miri, aquest és un dels eixos, primer, del nostre discurs, d'aquest informe que avui hem presentat, i després, de les auditories, eh? Nosaltres empenem aquesta línia d'auditories culturals, i en aquestes auditories aquesta dimensió social que vostè reclama la tindrem molt present.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, doncs, per la seva compareixença. Segur, com no podria ser d'una altra manera, que el Conca el tindrem a disposició per a les ocasions que aquest Parlament ho demani. Hi haurà ocasions, doncs, que sol·licitarem la seva compareixença, ja sigui, doncs, perquè els grups ho hauran demanat o perquè des del Conca s'haurà considerat a bé de tenir-ho. I estem absolutament convençuts que aquesta relació serà molt, molt fructífera i molt interessant.

Li agraeixo la compareixença, eh? Agraeixo als grups, també, les seves intervencions.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i quatre minuts.